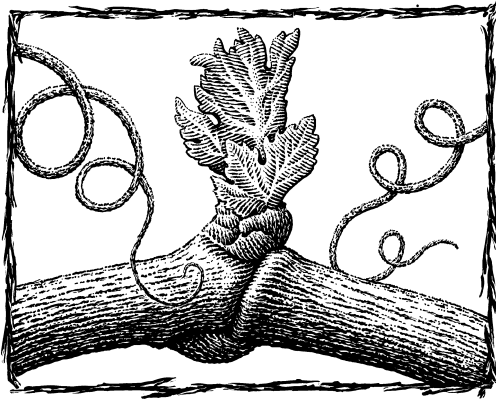

MỤC ĐÍCH # 2

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG ĐỂ SỐNG TRONG GIA ĐÌNH CỦA THIÊN CHÚA

“Thầy là cây nho, anh em là cành”
(Ga 15, 5).

*“Chúng ta cũng vậy:
tuy nhiều nhưng chỉ là một thân thể trong Đức Kitô,
mỗi người liên đới với những người khác
như những bộ phận của một thân thể”*
(Rm 12, 5).

ĐƯỢC TẠO DỰNG ĐỂ SỐNG TRONG GIA ĐÌNH CỦA THIÊN CHÚA

*“Quả thế, Thiên Chúa là nguồn gốc
và cùng đích mọi loài,
chính vì muốn đưa muôn vàn con cái đến vinh quang...”*
(Dt 2, 10a).

*“Anh em hãy xem Chúa Cha yêu chúng ta dường nào:
Ngài yêu đến nỗi cho chúng ta được gọi là
con Thiên Chúa,
mà thực sự chúng ta là con Thiên Chúa”*
(1Ga 3, 1).

Bạn được tạo dựng để sống trong gia đình của Thiên Chúa.

Thiên Chúa thích đời sống gia đình và Ngài tạo dựng bạn để bạn là một thành viên trong đó. Đây là mục đích thứ hai dành cho đời bạn mà Thiên Chúa đã hoạch định trước khi bạn được sinh ra. Toàn bộ Kinh Thánh là câu chuyện Thiên Chúa xây dựng một gia đình gồm tất cả những ai yêu mến Ngài, tôn vinh Ngài, và thống trị với Ngài mãi mãi. Thánh Phaolô nói, *“Theo ý muốn và lòng nhân ái của Ngài, Ngài đã tiên định cho ta làm nghĩa tử nhờ Đức Giêsu Kitô”* (Ep 1, 5).

Bởi Thiên Chúa là tình yêu nên Ngài quý trọng những mối tình thân. Chính bản tính Ngài là thông hiệp và Ngài dùng những khái niệm gia đình để nói về chính mình: Cha, Con và

Thánh Thần. Ba Ngôi là mối quan hệ của Thiên Chúa với chính Ngài. Đó là khuôn mẫu hoàn hảo cho sự hài hoà trong mọi quan hệ mà từ đó chúng ta cần học hỏi.

Thiên Chúa luôn hiện hữu trong tương quan yêu thương với chính mình nên Ngài không bao giờ đơn độc. Ngài không cần có một gia đình - nhưng lại ao ước có một gia đình, nên Ngài nhắm tạo dựng chúng ta, đem chúng ta vào trong gia đình của Ngài và chia sẻ cho chúng ta tất cả những gì Ngài có. Điều này đem lại cho Thiên Chúa niềm vui lớn lao. Kinh Thánh nói, “*Ngài đã tự ý dùng Lời chân lý mà sinh ra chúng ta, để chúng ta nên như của dầu mùa trong các thọ tạo của Ngài*” (Gc 1, 18).

Khi đặt niềm tin vào Đức Kitô, chúng ta biết Thiên Chúa là Cha, chúng ta là con cái của Ngài, những người cùng tin khác là anh em, chị em và Hội Thánh là gia đình thiêng liêng của chúng ta. Gia đình Thiên Chúa gồm mọi kẻ tin trong quá khứ, ở hiện tại và cả tương lai.

Mỗi con người đều được Thiên Chúa *tạo dựng*, nhưng không phải ai cũng là *con* của Ngài. Cách duy nhất để gia nhập gia đình Thiên Chúa là được tái sinh trong đó. Bạn đã trở nên thành viên gia đình nhân loại bằng việc sinh ra lần thứ nhất, nhưng để là thành viên của gia đình Thiên Chúa, bạn phải được sinh ra lần thứ hai. Thiên Chúa, “*Do lượng hải hà, Ngài cho chúng ta được tái sinh để nhận lãnh niềm hy vọng sống động, nhờ Đức Giêsu Kitô đã từ cõi chết sống lại*” (1Pr 1, 3b); “*Phần anh em, anh em đã không lãnh nhận Thần Khí khiến anh em trở thành nô lệ và phải sợ sệt như xưa, nhưng là Thần Khí làm cho anh em nên nghĩa tử, nhờ đó chúng ta được kêu lên: “Abba! Cha ơi!”*” (Rm 8, 15-16).

Lời mời gọi trở nên thành viên của gia đình Thiên Chúa thì dành cho mọi người, nhưng với một điều kiện: tin vào Đức

Giêsu. Thánh Phaolô nói, *“Thật vậy, nhờ đức tin, tất cả anh em là con cái Thiên Chúa trong Đức Giêsu Kitô”* (Gl 3, 26).

Gia đình thiêng liêng của bạn thậm chí còn quan trọng gấp bội so với gia đình thể lý bởi nó sẽ vững bền mãi mãi. Gia đình chúng ta trên trần gian là quà tặng tuyệt vời đến từ Thiên Chúa, nhưng thật tạm bợ và dễ tan vỡ, thường bị gãy đổ bởi ly dị, xa cách, tuổi già và cái chết không thể tránh được. Ngược lại, gia đình thiêng liêng của chúng ta - mối hiệp thông với những anh chị em khác trong đức tin - sẽ tiếp tục tồn tại cho đến đời đời. Đó là sự hợp nhất mạnh mẽ hơn, một liên kết bền vững hơn, hơn cả những liên hệ huyết nhục. Bất cứ khi nào thánh Phaolô dừng lại để nói đến mục đích đời đời của Thiên Chúa dành cho hết thảy chúng ta, ngài cũng thường cất lời ca ngợi: *“Vì lý do đó, tôi quỳ gối trước mặt Chúa Cha, là nguồn gốc mọi gia tộc trên trời dưới đất. Tôi nguyện xin Chúa Cha, thể theo sự phong phú của Ngài, ban cho anh em được củng cố mạnh mẽ nhờ Thần Khí của Ngài, để con người nội tâm nơi anh em được vững vàng”* (Ep 3, 14-15).

ÍCH LỢI KHI Ở TRONG GIA ĐÌNH THIÊN CHÚA

Lúc bạn được sinh ra cách thiêng liêng trong gia đình Thiên Chúa, bạn nhận được những món quà sinh nhật đầy bất ngờ: tên của gia đình, những đặc điểm giống với gia đình, những đặc ân của gia đình, quyền được liên lạc mật thiết với gia đình và cả gia tài nữa! Kinh Thánh nói, *“Mà đã là con thì cũng là người thừa kế, nhờ Thiên Chúa”* (Gl 4, 7b).

Tân Ước nhấn mạnh đến “di sản” phong phú của chúng ta. Tân Ước nói với chúng ta rằng, *“Thiên Chúa của tôi sẽ*

*Gia đình thiêng liêng
của bạn thậm chí còn
quan trọng gấp bội so với
gia đình thể lý bởi nó sẽ
vững bền*

**NGÀY MƯỜI LĂM
ĐƯỢC TẠO DỰNG
ĐỂ SỐNG TRONG
GIA ĐÌNH CỦA
THIÊN CHÚA**

thoả mãn mọi nhu cầu của anh em một cách tuyệt vời, theo sự giàu sang của Ngài trong Đức Kitô Giêsu” (Pl 4, 19). Là con cái Thiên Chúa, chúng ta cũng được chia sẻ gia tài trong gia đình Ngài. Nay trên trần gian, chúng ta được “sự phong phú của ân sủng... lòng nhân hậu...

khoan dung... đại lượng... vinh quang... giàu có... khôn ngoan... mạnh mẽ... và lòng thương xót rất mực yêu mến của Ngài” (Ep 1, 7; Rm 2, 4; 9, 23; 11, 33; Ep 3, 16; 2, 4). Nhưng trong cõi đời đời, chúng ta sẽ thừa hưởng nhiều hơn gấp bội.

Thánh Phaolô nói, “Xin Ngài soi lòng mở trí cho anh em thấy rõ..., đâu là gia nghiệp vinh quang phong phú anh em được chia sẻ cùng dân thánh” (Ep 1, 18b). Di sản ấy gồm những gì? Trước hết, chúng ta sẽ được ở với Thiên Chúa mãi mãi (1Tx 5, 10; 4, 7). Thứ hai, chúng ta được biến đổi hoàn toàn để nên giống Đức Kitô (1Ga 3, 2; 2Cr 3, 18). Thứ ba, chúng ta sẽ được giải thoát khỏi mọi khổ đau, chết chóc, khốn cùng (Kh 21, 4). Thứ tư, chúng ta sẽ được ban thưởng và tái bổ nhiệm những sứ vụ mới (Mc 9, 41; 10, 30; 1Cr 3, 8; Dt 10, 35; Mt 15, 21.23). Thứ năm, chúng ta được dự phần trong vinh quang của Đức Kitô. Một di sản lớn lao biết bao! Bạn giàu có hơn bạn tưởng.

Kinh Thánh nói, “Để được hưởng gia tài không thể hư hoại, không thể vãn đục và tàn phai. Gia tài này dành ở trên trời cho anh em” (1Pr 1, 4). Nghĩa là di sản đời đời của bạn thì vô giá, tinh ròng, bền vững và bảo đảm. Không ai có thể cướp nó khỏi bạn; nó cũng không bị huỷ hoại bởi chiến tranh, bởi nền kinh tế nghèo đói hay bởi những thảm hoạ thiên nhiên. Di sản đời đời này là điều bạn phải nỗ lực hướng đến, chứ không phải là hướng đến tuổi nghỉ hưu. Thánh Phaolô nói, “Bất cứ làm việc gì, hãy làm tận tâm như thể làm cho Chúa, chứ không phải cho

người đời, vì biết rằng anh em sẽ nhận được phần thưởng Chúa ban, là gia nghiệp dành cho dân Ngài” (Cl 3, 23-24a). Được hữu dưỡng chỉ là một mục tiêu thiểu cận. Bạn phải sống trong ánh sáng của cõi đời đời.

PHÉP RỬA TỘI: XÁC NHẬN BẠN Ở TRONG GIA ĐÌNH THIÊN CHÚA

Những gia đình bề thế có niềm tự hào gia tộc; các thành viên không hổ thẹn là thành phần của gia đình. Buồn thay, tôi từng gặp nhiều tín hữu không bao giờ công khai nhận mình là thành phần của gia đình Thiên Chúa như Đức Giêsu đòi hỏi - bằng việc lãnh nhận Phép Rửa tội.

Phép Rửa không phải là một nghi thức có cũng được, không cũng được để rồi trì hoãn hoặc hẹn rày, hẹn mai. Phép Rửa xác nhận bạn là thành phần của gia đình Thiên Chúa. Nó công khai tuyên bố với thế giới rằng, “Tôi không hổ thẹn là thành phần của gia đình Thiên Chúa”. Vậy, bạn đã được rửa tội chưa? Đức Giêsu đòi buộc hành vi đẹp đẽ này ở tất cả mọi người trong gia đình Ngài. Ngài nói với chúng ta, “*Vậy anh em hãy đi và làm cho muôn dân trở thành môn đệ, làm phép rửa cho họ nhân danh Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần*” (Mt 28, 19).

Trong nhiều năm, tôi tự hỏi, tại sao trong Sứ Vụ Cao Cả của Đức Giêsu trao, Phép Rửa cũng nổi bật ngang hàng với trách vụ lớn lao loan báo Tin Mừng và giảng dạy? Tại sao Phép Rửa lại quan trọng đến thế? Rồi tôi nhận ra rằng, sở dĩ như vậy là vì Phép Rửa biểu thị mục đích thứ hai của Thiên Chúa dành cho đời bạn: dự phần vào mối thông hiệp gia đình đời đời của Ngài.

Phép Rửa cứu mang nhiều ý nghĩa. Phép Rửa tuyên xưng đức tin của bạn, chia sẻ việc cùng chịu mai táng và phục sinh

của Đức Kitô, tượng trưng cho sự chết đi cuộc đời cũ và loan báo cuộc sống mới của bạn trong Ngài. Đó cũng là ngày hỷ hoan khi bạn được kết liên vào gia đình Thiên Chúa.

Phép Rửa của bạn là hình ảnh hữu hình nói lên một chân lý vô hình. Nó tượng trưng cho những gì xảy ra vào chính lúc Thiên Chúa mang bạn vào gia đình Ngài: *“Thật thế, tất cả chúng ta, dầu là Do Thái hay Hy Lạp, nô lệ hay tự do, chúng ta đều đã chịu phép rửa trong cùng một Thần Khí để trở nên một thân thể. Tất cả chúng ta đã được đầy tràn một Thần Khí duy nhất”* (1Cr 12, 13).

Phép Rửa không làm cho bạn trở nên thành viên gia đình Thiên Chúa, duy chỉ niềm tin vào Đức Kitô mới thực hiện điều đó. Nhưng Phép Rửa *chứng tỏ* bạn là thành phần của gia đình Ngài.

Như một nhẫn cưới, Phép Rửa là bảo chứng hữu hình nhắc nhở sự cam kết bên trong được ghi khắc nơi tâm hồn bạn. Đó là một hành vi *dấn thân*, không phải là một cái gì lần lữa đợi cho đến khi bạn trưởng thành trên đường thiêng liêng. Điều kiện duy nhất là bạn phải tin (Cv 2, 41; 8, 12-13, 35-38).

Trong Tân Ước, người ta chịu Phép Rửa ngay khi họ tin. Vào Lễ Ngũ Tuần, 3.000 người lãnh nhận Phép Rửa *cùng một ngày* khi họ tin nhận Đức Kitô. Ở chỗ khác, một thủ lãnh người Êthiôpi đã chịu Phép Rửa *ngay* khi ông vừa trở lại, Phaolô và Sila đã rửa cho viên cai ngục thành Philipphê và gia đình ông *lúc nửa đêm*. Không một Phép Rửa nào phải trì hoãn trong Tân Ước. Nếu bạn chưa lãnh nhận Phép Rửa để bày tỏ niềm tin của mình vào Đức Kitô, bạn hãy lãnh nhận càng sớm càng tốt như Đức Giêsu đòi hỏi.

ĐẶC ÂN LỚN NHẤT CỦA CUỘC ĐỜI

Kinh Thánh nói, “*Thật vậy, Đấng Thánh Hoá là Đức Giêsu, và những ai được thánh hoá đều do một nguồn gốc, vì thế, Ngài đã không hổ thẹn khi gọi họ là anh em*” (Dt 2, 11). Bạn hãy để chân lý kỳ diệu đó lắng sâu trong bạn. Bạn là một thành viên của gia đình Thiên Chúa, và bởi Đức Giêsu đã làm cho bạn nên thánh, nên Thiên Chúa tự hào về bạn! Những lời sau đây của Đức Giêsu không hề nhầm

lẫn: “*Rồi Ngài giơ tay chỉ các môn đệ và nói: ‘Đây là mẹ tôi, đây là anh em tôi. Vì phàm ai thi hành ý muốn của Cha tôi, Đấng ngự trên trời, người ấy là anh chị em tôi, là mẹ tôi’*” (Mt 12, 49-50).

Được gia nhập vào gia đình

Thiên Chúa là vinh dự lớn nhất, cũng là đặc ân cao cả nhất mà bạn chưa từng nhận được. Không gì có thể sánh bằng. Bất cứ khi nào bạn cảm thấy mình không ra gì, chẳng ai thèm để ý tới, sao mà bấp bênh, hãy nhớ, bạn đang thuộc về ai!

Được gia nhập vào gia đình Thiên Chúa là vinh dự lớn nhất, cũng là đặc ân cao cả nhất mà bạn chưa từng nhận được.

NGÀY MUỖI LĂM
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tôi được tạo dựng để sống trong gia đình của Thiên Chúa.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Theo ý định và lòng nhân ái của Ngài, Ngài đã tiền định cho ta làm nghĩa tử nhờ Đức Giêsu Kitô” (Ep 1, 5).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Làm sao tôi có thể bắt đầu cư xử với những anh chị em cùng tin khác như những thành viên trong gia đình riêng của tôi?

ĐIỀU HỆ TRỌNG NHẤT

*“Giả như tôi có đem hết gia tài cơ nghiệp mà bố thí,
hay nộp cả thân xác tôi để chịu thiêu đốt,
mà không có đức mến, thì cũng chẳng ích gì cho tôi”
(1Cr 13, 3).*

*“Yêu thương là sống theo các điều răn của Thiên Chúa.
Như anh em đã được nghe từ lúc khởi đầu,
điều răn này là: anh em phải sống trong tình thương”
(2Ga 1, 6).*

Cuộc sống, tất cả chỉ là yêu thương.

Vì Thiên Chúa là tình yêu, nên bài học quan trọng nhất Ngài muốn bạn học trên trái đất này là học yêu thương. Chính trong yêu thương mà chúng ta nên giống Thiên Chúa hơn cả; vì thế, yêu thương là nền tảng mọi mệnh lệnh Ngài ban: *“Vì tất cả Lễ Luật được nên trọn trong điều răn duy nhất này là: Người phải yêu người thân cận như chính mình”* (Gl 5, 14).

Học biết quảng đại yêu thương là điều không dễ. Nó trái ngược với bản tính tự quy về mình nơi chúng ta. Đó là lý do tại sao chúng ta dành cả một đời để học yêu thương. Đã hẳn Thiên Chúa muốn chúng ta yêu thương mọi người, nhưng Ngài *đặc biệt* lưu ý chúng ta học biết yêu thương những người trong gia đình Ngài. Như chúng ta vừa thấy, đây là mục đích thứ hai

NGÀY MƯỜI SÁU

**ĐIỀU
HỆ TRỌNG
NHẤT**

dành cho đời bạn. Thánh Phêrô nói với chúng ta, “*Hãy tôn trọng mọi người, hãy yêu thương anh em*” (1Pr 2, 17a). Thánh Phaolô cũng lấy lại tâm tình này: “*Vậy bao lâu còn thời giờ, chúng ta hãy làm điều thiện cho mọi người, nhất là cho những anh em trong cùng đại gia đình đức tin*” (Gl 6, 10).

Tại sao Thiên Chúa nài nỉ chúng ta yêu thương và lưu tâm đặc biệt đến những anh chị em có chung niềm tin như thế? Tại sao phải ưu tiên yêu thương họ? Bởi Thiên Chúa muốn gia đình Ngài được nhận biết vì tình yêu hơn vì bất cứ điều gì khác. Đức Giêsu nói, chính việc chúng ta yêu thương nhau - chứ không phải những tín điều - là chứng từ mạnh mẽ nhất cho thế gian. Ngài nói, “*Mọi người sẽ nhận biết anh em là môn đệ của Thầy ở điểm này: là anh em có lòng yêu thương nhau*” (Ga 13, 35).

Trên thiên đàng, chúng ta sẽ vui sống trong nhà Thiên Chúa mãi mãi, nhưng trước tiên, có những việc khó khăn phải làm trên trái đất này nhằm chuẩn bị chính mình cho cõi đời đời yêu thương mai ngày. Thiên Chúa rèn luyện chúng ta bằng việc trao cho chúng ta “những trách nhiệm gia đình”, và điều trước nhất của những trách nhiệm này là tập yêu thương.

Để có thể phát triển kỹ năng yêu thương, Thiên Chúa muốn bạn thường xuyên gần gũi với những anh chị em tín hữu khác. Yêu thương không thể học một mình. Bạn phải chung đụng với những người khác - những người khó chịu, bất toàn và gây bực tức. Qua các mối tương giao, chúng ta học được ba chân lý quan trọng này.

CÁCH SỐNG HAY NHẤT LÀ YÊU THƯƠNG

Yêu thương phải là ưu tiên hàng đầu, là mục tiêu số một

và cũng là ước mong cao cả nhất của bạn. Yêu thương không phải là một phần *tốt* của cuộc sống, nhưng là phần *quan trọng nhất* của cuộc sống. Kinh Thánh nói, “*Anh em hãy cố đạt cho được đức mến*” (1Cr 14, 1a).

Sẽ không đủ khi nói, “*Một* trong những điều tôi muốn trong cuộc đời là sống yêu thương”, như thể nó nằm trong danh sách mười việc hàng đầu của bạn. Mối tương thân tương ái phải đặt cao hơn mọi thứ khác trong cuộc đời. Tại sao?

Sống không yêu thương thì không đáng sống. Về điểm này, thánh Phaolô nói, “*Giả như tôi có đem hết gia tài cơ nghiệp mà bố thí, hay nộp cả thân xác tôi để chịu thiêu đốt, mà không có đức mến thì cũng chẳng ích gì cho tôi*” (1Cr 13, 3).

Chúng ta thường hành động như thể các mối tương quan là một cái gì được gán ép vào chương trình sống. Chúng ta nói đến việc *tìm* giờ cho con cái, *kiếm* giờ cho những người khác. Điều đó đưa đến cảm tưởng các mối tương quan chỉ là một phần cuộc sống cùng với nhiều bổn phận khác. Nhưng Thiên Chúa nói, các mối tương quan là tất cả cuộc sống.

Trong Mười Điều Răn, bốn điều nói đến tương quan với Thiên Chúa, sáu điều còn lại nói đến tương quan với những người khác. Vậy là cả mười điều cùng nói đến các mối tương quan! Về sau, Đức Giêsu tóm tắt những gì hệ trọng nhất đối với Thiên Chúa trong một câu: *mến Chúa yêu người*. Ngài nói, “*Người phải yêu mến Đức Chúa, Thiên Chúa của người, hết lòng, hết linh hồn và hết trí khôn người. Đó là điều răn quan trọng nhất và điều răn thứ nhất. Còn điều răn thứ hai, cũng giống điều răn ấy, là: người phải yêu người thân cận như chính mình. Tất cả Luật Môisen và các sách ngôn sứ đều tùy*

thuộc vào hai điều răn ấy” (Mt 22, 37-40). Sau khi học biết yêu mến Thiên Chúa (thờ phượng), thì học biết yêu thương những người khác là mục đích thứ hai của cuộc đời bạn.

Chính các mối tương quan, chứ không phải những thành đạt hay nhiều của cải là điều quan trọng nhất trong cuộc đời. Vậy tại sao chúng ta lại xem nhẹ các mối tương quan? Khi lịch làm việc trở nên quá tải, chúng ta bắt đầu cắt bớt các mối tương giao, xén bớt thời giờ, giảm bớt sức lực cũng như sự ân cần mà các mối quan hệ yêu thương đòi hỏi. Điều quan trọng nhất đối với Thiên Chúa nay bị thay thế bởi những tất bật của cuộc sống.

Bận rộn là kẻ thù lớn của các mối tương quan. Chúng ta trở nên quá bận rộn với việc kiếm sống, làm việc, thanh toán các hoá đơn, hoàn thành các mục đích như thể chúng là trọng tâm cuộc sống. Không phải thế. Trọng tâm cuộc sống là học biết kính mến Thiên Chúa và yêu thương con người. Cuộc sống nếu trừ đi tình yêu chỉ còn là con số không.

Tình yêu sẽ tồn tại mãi. Một lý do khác mà Chúa dạy chúng ta phải ưu tiên đặt yêu thương lên hàng đầu là vì nó thuộc về vĩnh cửu. *“Hiện nay đức tin, đức cậy, đức mến, cả ba đều tồn tại, nhưng cao trọng hơn cả là đức mến” (1Cr 13, 13).*

Yêu thương để lại một di sản. Cách bạn đối xử với những người khác là tác động bền vững nhất bạn sẽ để lại cho đời chứ không phải là sự giàu có hay những thành quả. Mẹ Têrêxa nói, *“Không phải những gì bạn làm là quan trọng, nhưng quan trọng là bạn đã đặt bao nhiêu tình yêu vào trong đó”.* Yêu thương chính là bí mật của một di sản trường tồn.

Tôi đã từng có mặt bên giường của nhiều người hấp hối, khi họ đứng trước ranh giới của vĩnh cửu, tôi chưa bao giờ nghe

ai trong họ nói, “Mang cho tôi những văn bằng! Tôi muốn nhìn thấy chúng một lần nữa. Đưa tôi xem những phần thưởng, những huân chương hay chiếc đồng hồ vàng mà tôi được tặng”. Khi cuộc sống trên trần gian sắp kết thúc, người ta không đặt quanh mình những vật này vật nọ. Những gì chúng ta muốn vây quanh mình chính là những con người - những người mà chúng ta yêu thương, những người chúng ta có quan hệ.

Vào phút cuối đời mình, tất cả chúng ta sẽ nhận ra rằng, các mối tương quan chính là tất cả cuộc sống. Sẽ rất khôn ngoan khi biết sớm sự thật đó hơn là khi đã muộn. Đừng đợi đến lúc sắp chết mới thấy không gì quan trọng hơn điều đó.

Chúng ta sẽ được xét xử về tình yêu. Lý do thứ ba để biến việc học biết yêu thương thành mục đích đời bạn là chúng ta sẽ được đánh giá trong cõi đời đời bằng chính yêu thương. Một trong những cách Thiên Chúa đo lường sự trưởng thành thiêng liêng của bạn là xem coi phẩm chất các mối tương quan của bạn. Trên thiên đàng Ngài sẽ không bảo, “Nói cho Ta biết nghề nghiệp của con, tài khoản trong ngân hàng của con, sở thích của con”. Thay vào đó,

Ngài sẽ xét xem cách bạn cư xử với người khác, cách riêng những người túng thiếu: *“Ta bảo thật các người: mỗi lần các người làm như thế cho một trong những anh em bé nhỏ nhất của Ta đây, là các người đã làm cho chính Ta vậy”* (Mt 25, 40).

*Các mối tương quan chính
là tất cả cuộc sống.*

Khi bước vào cõi đời đời, bạn sẽ để lại mọi thứ. Những gì bạn mang theo là chính con người của bạn. Đó là lý do tại sao Kinh Thánh nói, *“Quả thật, trong Đức Giêsu Kitô, cất bì hay không cất bì đều không có giá trị, chỉ có đức tin hành động nhờ đức ái”* (Gl 5, 6).

Biết được điều này, tôi đề nghị bạn mỗi sáng thức dậy, hãy quỳ gối hay ngồi cạnh giường mình và dâng lời nguyện này: “Lạy Chúa, ngày hôm nay con có làm được điều gì khác hay không, con cũng muốn dành thời giờ để yêu mến Chúa và yêu thương anh em - vì đó là tất cả cuộc sống. Con không muốn để phí ngày hôm nay”. Tại sao Thiên Chúa lại phải ban cho bạn một ngày mới để rồi bạn sẽ lãng phí nó?

BIỂU HIỆN RÕ NHẤT CỦA YÊU THƯƠNG LÀ THỜI GIỜ

Tầm quan trọng của công việc có thể được đo bằng thời giờ chúng ta đầu tư vào chúng. Càng dành thời giờ cho một việc, bạn càng cho thấy tầm quan trọng và giá trị của nó đối với bạn. Nếu muốn biết ưu tiên của một người, chỉ cần nhìn cách họ dùng thời giờ.

Thời giờ là quà tặng quý nhất của bạn vì bạn chỉ có một thời lượng nào đó. Bạn có thể làm ra tiền nhiều hơn, nhưng bạn không thể làm ra thêm thời giờ. Khi cho ai thời giờ, bạn đang cho họ một phần cuộc sống của bạn, điều mà bạn không thể lấy lại. Thời giờ của bạn là chính cuộc sống của bạn. Đó là lý do tại sao quà tặng lớn nhất bạn có thể trao cho một người chính là thời giờ.

Sẽ không đủ nếu chỉ *nói* các mối tương quan là quan trọng; chúng ta phải chứng tỏ điều đó bằng việc đầu tư thời giờ vào chúng. Chỉ nói suông thì chẳng ích gì. “*Hỡi anh em là những người con bé nhỏ, chúng ta đừng yêu thương nơi đầu môi chót lưỡi, nhưng phải yêu thương cách chân thật và bằng việc làm*” (1Ga 3, 18). Các mối tương quan đòi hỏi thời giờ

và nỗ lực. Cách đúng nhất để đánh vần chữ yêu thương là “T-H-Ở-I -G-I-Ồ”.

Cốt lõi tình yêu không là những gì chúng ta suy nghĩ, thực hiện hay cung cấp cho người khác - nhưng là chúng ta cho đi bao nhiêu *chính bản thân*. Cách riêng, đàn ông thường không hiểu điều này. Nhiều người nói với tôi, “Tôi không hiểu được vợ con. Tôi cung cấp đủ thứ họ cần. Họ đòi hỏi gì nơi tôi nữa đây?”. Họ cần bạn! Đôi mắt của bạn, đôi tai của bạn, thời giờ của bạn, sự ân cần của bạn, sự hiện diện của bạn, sự quan tâm của bạn - thời giờ của bạn đó! Không gì có thể thay thế nó.

Quà tặng được yêu thích nhất của tình yêu không là kim cương, những cánh hồng hay kẹo sôcôla, nhưng là sự *ân cần quan tâm*. Tình yêu ân cần quan tâm quy hướng về người khác cách mạnh mẽ đến nỗi lúc đó bạn quên đi bản thân. Sự ân cần nói rằng, “Bạn thật quý giá để tôi tặng bạn tài sản quý nhất của tôi - đó là thời giờ của tôi”. Bất cứ khi nào bạn cho đi thời giờ, là bạn đang hy sinh, mà hy sinh là cốt lõi của tình yêu. Đức Giêsu đã nêu gương điều này: “*Hãy sống trong tình bác ái như Đức Kitô đã yêu thương chúng ta, và vì chúng ta, đã tự nộp mình làm hiến lễ, làm hy lễ dâng lên Thiên Chúa tựa hương thơm ngào ngạt*” (Ep 5, 2).

Bạn có thể cho đi mà không yêu thương, nhưng bạn không thể yêu thương mà không cho đi. “*Thiên Chúa yêu thế gian đến nỗi đã ban Con Một...*” (Ga 3, 16). Yêu thương nghĩa là cho đi - nhượng đi những gì mình yêu thích, những nỗ lực, mục tiêu,

*Quà tặng lớn nhất bạn
có thể trao cho một người
chính là thời giờ của bạn.*

an toàn, tiền bạc, năng lực hoặc thời giờ cho lợi ích của người khác.

THỜI ĐIỂM TỐT NHẤT ĐỂ YÊU THƯƠNG LÀ NGAY BÂY GIỜ

Một đôi khi, sự chần chừ là câu trả lời bào chữa cho một việc không đáng. Nhưng yêu thương là những gì chính đáng nhất, nên nó phải là ưu tiên số một. Kinh Thánh nhấn mạnh điều này nhiều lần, “*Vậy bao lâu còn thời giờ, chúng ta hãy làm điều thiện cho mọi người, nhất là cho những anh em trong cùng đại gia đình đức tin*” (Gl 6, 10); “*Hãy luôn cầm khiên mộc là đức tin*” (Ep 5, 16a); “*Khi có thể, con đừng từ chối làm điều lành cho ai đáng được hưởng*” (Cn 3, 27).

Vậy tại sao ngay bây giờ là thời điểm tốt nhất để bày tỏ yêu thương? Bởi vì bạn không biết bao lâu nữa bạn còn có cơ hội. Hoàn cảnh thay đổi; người chết kẻ đi; trẻ thơ khôn lớn. Bạn không nắm chắc ngày mai. Nếu muốn bày tỏ yêu thương, tốt nhất bạn hãy thực hiện ngay bây giờ.

Biết rằng ngày kia bạn sẽ đứng trước nhan thánh Chúa, ở đây có vài câu hỏi bạn cần suy nghĩ: Bạn sẽ giải thích làm sao với những khoảng thời gian khi mà những hoạch định và công việc của bạn đã trở nên quan trọng hơn so với những con người? Bạn cần bắt đầu dành thời giờ cho ai nhiều hơn? Bạn cần cắt bớt điều gì trong thời dụng biểu để thực hiện điều đó? Bạn cần phải hy sinh điều gì nhất?

Cách sống tốt nhất là yêu thương. Biểu hiện rõ nhất của yêu thương là thời giờ. Thời điểm tốt nhất để yêu thương là ngay bây giờ.

NGÀY MƯỜI SÁU
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Cuộc sống, tất cả chỉ là yêu thương.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Vì tất cả Lê Luật được nên trọn trong điều răn duy nhất này là: Người phải yêu người thân cận như chính mình” (Gi 5, 14).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Cách thành thật, các mối tình thân có phải là ưu tiên số một của tôi không? Làm sao tôi có thể bảo đảm như thế?

GIA ĐÌNH THIÊN CHÚA

*“Anh em là người đồng hương
với các người thuộc dân thánh,
và là người nhà của Thiên Chúa”
(Ep 2, 19b).*

*“Thư này sẽ cho anh biết
phải ăn ở thế nào trong nhà của Thiên Chúa,
tức là Hội Thánh của Thiên Chúa hằng sống,
cột trụ và đỉnh tựa của chân lý”
(1Tm 3, 15b).*

Bạn được kêu gọi để thuộc về, không chỉ để tin.

Ngay trong môi trường Địa Đàng hoàn hảo, chưa vương tội, Thiên Chúa đã nói, *“Con người ở một mình thì không tốt”* (St 2, 18a). Chúng ta được tạo dựng để sống cộng đoàn, sống tương giao, để làm thành một gia đình và không ai trong chúng ta có thể tự mình hoàn tất những mục đích của Thiên Chúa.

Kinh Thánh không hề nói đến các vị thánh sống một mình hoặc các vị ẩn tu đạo đức tách biệt khỏi những tín hữu và xa rời đời sống tương giao với người khác. Kinh Thánh nói, chúng ta được *đặt chung với nhau, liên kết với nhau, cùng nhau xây dựng, thành phần của nhau, cùng đồng thừa kế, ăn khớp với nhau, hỗ trợ nhau và sẽ cùng được cất lên trời với nhau* (1Cr 12, 12; Ep 2, 21.22; 3, 6; 4, 16; Cl 2, 19; 1Tx 4, 17). Bạn không còn lẻ loi.

Trong khi tương giao của bạn với Đức Kitô mang tính cá nhân, thì Thiên Chúa vẫn không bao giờ có ý định cho nó mang tính riêng lẻ. Trong gia đình Thiên Chúa, bạn được liên kết với mọi tín hữu khác, và chúng ta sẽ *đời đời* thuộc về nhau. Kinh Thánh nói, “*Chúng ta cũng vậy: tuy nhiều nhưng chỉ là một thân thể trong Đức Kitô, mỗi người liên đới với những người khác như những bộ phận của một thân thể*” (Rm 12, 5).

Theo Đức Kitô còn mang ý nghĩa *thuộc về*, chứ không chỉ tin. Chúng ta là thành viên của Thân Thể Ngài - Hội Thánh. C.S. Lewis lưu ý, từ ngữ “*địa vị thành viên*” có nguồn gốc Kitô giáo, nhưng thế gian đã làm mất ý nghĩa của nó. Tại các cửa hàng, người ta bán hạ giá cho “*thành viên*” của mình và những nhà quảng cáo thì dùng tên các thành viên để gửi thư chào hàng. Trong nhiều Cộng đoàn, tư cách thành viên chỉ còn là chuyện ghi danh chứ không còn có những đòi buộc hay nghĩa vụ nào.

Với thánh Phaolô, là thành viên của Hội Thánh, có nghĩa là trở nên một bộ phận sống của một cơ thể sống, một phần liên kết bên trong và không thể tách rời của Thân Thể Đức Kitô (Rm 12, 4-5; 1Cr 6, 15; 12, 12-17). Chúng ta cần phục hồi và thực hành ý nghĩa Kinh Thánh của địa vị này. Hội Thánh là thân thể, chứ không phải là một ngôi nhà; một cơ thể sống chứ không phải là một tổ chức.

Chúng ta sẽ khám phá ra vai trò của mình trong cuộc đời qua các mối tương quan với những người khác.

Để các bộ phận trong cơ thể bạn có thể làm tròn chức năng của chúng, chúng phải nối kết với thân thể. Cũng một lẽ ấy với bạn, là một phần của Thân Thể Đức Kitô. Bạn được tạo dựng cho một vai trò đặc biệt, nhưng bạn sẽ đánh mất mục

đích thứ hai đời mình nếu không gắn chặt với Giáo Hội địa phương sống động của bạn. Bạn sẽ khám phá ra vai trò của mình trong cuộc đời qua các mối tương quan với những người khác. Kinh Thánh nói với chúng ta, “*Cũng như trong một thân thể, chúng ta có nhiều bộ phận, mà các bộ phận không có cùng một chức năng, thì chúng ta cũng vậy: tuy nhiều nhưng chỉ là một thân thể trong Đức Kitô, mỗi người liên đới với những người khác như những bộ phận của một thân thể*” (Rm 12, 4-5).

Nếu một bộ phận vì một lý do nào đó bị cắt rời khỏi thân thể, nó sẽ teo tóp và chết. Nó không thể tự mình sống còn, bạn cũng thế. Cắt đứt, tách rời dòng máu nuôi sống của Giáo Hội địa phương, đời sống thiêng liêng của bạn cũng sẽ héo khô và sẽ chết (Ep 4, 16). Đây là lý do cho thấy dấu hiệu đầu tiên của sự suy thoái thiêng liêng, thường biểu hiện qua việc bỏ những buổi thờ phượng và những buổi gặp gỡ với những anh chị em khác. Hễ khi nào chúng ta trở nên chệnh mảng với đời sống cộng đoàn, mọi sự khác cũng sẽ bắt đầu tuột dốc.

Địa vị thành viên trong gia đình Thiên Chúa không phải là chuyện có cũng

được không cũng được hay là một cái gì có thể hững hờ bỏ qua. Hội Thánh là chương trình của Thiên Chúa trên trần gian. Đức Giêsu nói, “*Thầy sẽ xây Hội Thánh của Thầy, và quyền lực tử thần sẽ không thắng nổi*” (Mt 16, 18b). Hội Thánh không bị phá huỷ và sẽ tồn tại cho đến đời đời. Hội Thánh sẽ sống lâu hơn vũ trụ này, và vai trò của bạn trong Hội Thánh cũng vậy. Những người nói, “Tôi không cần Hội Thánh” là những người kiêu ngạo hoặc là những người vô tri. Hội Thánh quan trọng

Hội Thánh sẽ sống lâu hơn vũ trụ này, và vai trò của bạn trong Hội Thánh cũng vậy.

đến nỗi Đức Giêsu đã chết trên thập giá để có Hội Thánh. “Đức Kitô yêu thương Hội Thánh và hiến mình vì Hội Thánh” (Ep 5, 25b).

Kinh Thánh gọi Hội Thánh là “*Hiền Thê của Đức Kitô*” và là “*Thân Thể của Đức Kitô*” (2Cr 11, 2; Ep 5, 27; Kh 19, 7). Không thể tưởng tượng khi có người nói với Đức Giêsu, “Con yêu mến Ngài, nhưng con không thích Hiền Thê của Ngài”. Hoặc “Con chấp nhận Ngài, nhưng con từ chối Thân Thể Ngài”. Chúng ta nói điều đó mỗi khi chúng ta xua trừ, phê phán hay kêu trách Hội Thánh. Thay vào đó, Thiên Chúa đòi buộc chúng ta yêu thương Hội Thánh như Đức Giêsu đã yêu. Kinh Thánh nói, “*Hãy yêu thương anh em, hãy kính sợ Thiên Chúa*” (1Pr 2, 17b). Buồn thay, nhiều Kitô hữu sử dụng Hội Thánh nhưng không yêu mến Hội Thánh.

HIỆP THÔNG VỚI GIÁO HỘI ĐỊA PHƯƠNG CỦA BẠN

Trừ một vài ngoại lệ đặc biệt thích gọi tất cả các tín hữu suốt dòng lịch sử là Hội Thánh, thì hầu như qua mọi thời, từ ngữ *Hội Thánh* được dùng trong Kinh Thánh đều ám chỉ một Giáo Hội hữu hình địa phương. Tân Ước thừa nhận địa vị thành viên trong một cộng đồng địa phương. Chỉ những Kitô hữu nào bị Hội Thánh xử phạt vì phạm tội công khai mới không còn là thành viên của cộng đồng (1Cr 5, 1-13; Gl 6, 1-5).

Kinh Thánh nói đến một Kitô hữu sống mà không có Hội Thánh như một bộ phận nằm ngoài thân thể, một con chiên ngoài đàn, một đứa trẻ vô gia đình. Tình trạng ấy thật không bình thường. Kinh Thánh nói, “*Anh em là người nhà của Thiên Chúa*” (Ep 2, 19).

Văn hoá cá nhân chủ nghĩa và nếp sống tự lập ngày nay không ngừng sản sinh bao trẻ mồ côi thiêng liêng - “những tín đồ thờ” nhảy từ nhà thờ này sang nhà thờ khác nhưng không

thuộc một cộng đoàn, một trách nhiệm, không một cam kết nào cả. Nhiều người tin rằng, có thể là một “Kitô hữu tốt” mà không cần liên kết (hay ngay cả tham gia) với một Giáo Hội địa phương. Thế nhưng, Thiên Chúa không đồng ý chuyện đó. Kinh Thánh đưa ra nhiều lý do mạnh mẽ kêu gọi dẫn thân và làm năng động sự hiệp thông trong Giáo Hội địa phương.

TẠI SAO BẠN CẦN MỘT GIA ĐÌNH HỘI THÁNH?

Gia đình Hội Thánh xác nhận bạn là một Kitô hữu chính hiệu. Không thể nói tôi theo Đức Kitô nếu bạn không liên kết với một nhóm môn đệ cụ thể nào đó. Đức Giêsu nói, *“Mọi người sẽ nhận biết anh em là môn đệ của Thầy ở điểm này: là anh em có lòng yêu thương nhau”* (Ga 13, 35).

Khi chúng ta quy tụ với nhau trong yêu thương như một gia đình Hội Thánh từ những bối cảnh, sắc tộc, địa vị xã hội khác nhau, thì đó là một chứng tá mạnh mẽ cho thế gian (Gl 3, 28; Ga 17, 21). Một mình bạn, thì không thể là Thân Mình Đức Kitô. Bạn cần những người khác nữa để biểu thị điều đó. *Cùng nhau*, chứ không riêng lẻ, chúng ta là Thân Thể của Ngài (1Cr 12, 27).

Gia đình Hội Thánh đưa bạn ra khỏi cô lập, xoay quanh chính mình. Giáo Hội địa phương là trường học dạy cho biết phải sống làm sao trong gia đình Thiên Chúa. Đó là phòng thí nghiệm thực hành tình yêu miễn cảm, không vị kỷ. Là một thành viên, bạn học biết ân cần đến người khác, chia sẻ buồn vui với họ: *“Nếu một bộ phận nào đau, thì mọi bộ phận cùng đau. Nếu một bộ phận nào được vẻ vang, thì mọi bộ phận cũng vui chung”* (1Cr 12, 26). Chỉ trong tiếp xúc đều đặn với những con người bất toàn, bình dị mà chúng ta sẽ học được tình tương thân tương ái thực sự và cảm nghiệm những chân lý của Tân

**NGÀY MƯỜI BẢY
GIA ĐÌNH
THIÊN CHÚA**

Ước về sự liên kết và tùy thuộc lẫn nhau (Ep 4, 16; Rm 12, 4-5; Cl 2, 19; 1Cr 12, 25).

Tương thân tương ái theo Kinh Thánh là liên kết với nhau như mỗi người liên kết với Đức Giêsu Kitô. Thiên Chúa mong mỗi chúng ta trao ban chính mình cho nhau. Nhiều Kitô hữu biết Gioan 3, 16 mà không biết 1Gioan 3, 16: “*Đức Kitô đã thí mạng vì chúng ta. Như vậy, cả chúng ta nữa, chúng ta cũng phải thí mạng vì anh em*”. Đây là loại tình yêu Thiên Chúa trông mong bạn thể hiện với những anh chị em tín hữu khác - sẵn sàng yêu thương họ cùng một cách như Đức Giêsu đã yêu thương bạn.

Gia đình Hội Thánh giúp bạn phát triển sức mạnh thiêng liêng. Bạn sẽ không bao giờ trưởng thành chỉ bằng việc tham dự những buổi thờ phượng hoặc chỉ làm một khán giả thụ động. Chính sự tham gia vào toàn bộ cuộc sống của Giáo Hội địa phương mới vun đắp sức mạnh thiêng liêng. Kinh Thánh nói, “*Nhờ mọi thứ gân mạch nuôi dưỡng và mỗi chi thể hoạt động theo chức năng của mình. Như thế Ngài làm cho toàn thân lớn lên và được xây dựng trong tình bác ái*” (Ep 4, 16b).

Hơn năm mươi lần, Tân Ước sử dụng cụm từ “cùng nhau” hoặc “với nhau”. Chúng ta được đòi buộc hãy *yêu thương* nhau, *cầu nguyện* cho nhau, *khuyến khích* nhau, *sửa lỗi* nhau, *chào* nhau, *phục vụ* nhau, *dạy dỗ* nhau, *đón nhận* nhau, *tôn trọng* nhau, *gánh nặng* cho nhau, *tha thứ* cho nhau, *phục tùng* nhau, *hy sinh* cho nhau, và bao nhiêu bổn phận hỗ tương khác. Đây chính là bổn phận của một thành viên! Đó là những “trách nhiệm gia đình” Thiên Chúa mong bạn hoàn thành ngang qua sự hiệp thông với Giáo Hội địa phương. Bạn sẽ cùng ai thực hiện những điều này?

Có lẽ sẽ dễ nên thánh hơn khi không ai làm trái ý bạn, nhưng đó là thánh thiện giả, thánh không được thử thách. Cô lập sinh ra lửa đối; chúng ta dễ rơi vào chỗ tự lừa dối mình khi tưởng mình đã trưởng thành khi không ai thách thức chúng ta. Trưởng thành thực sự chỉ triển nở qua các mối tương quan.

Để trưởng thành, chúng ta cần nhiều hơn những gì Kinh Thánh đề nghị; chúng ta cần đến những anh chị em tín hữu khác. Chúng ta sẽ tiến nhanh hơn, mạnh hơn bằng việc học hỏi lẫn nhau và lãnh trách nhiệm cho nhau. Khi những người khác chia sẻ những gì Chúa dạy họ, thì từ đó, tôi cũng học hỏi và thăng tiến chính mình.

Thân Thể Đức Kitô cũng cần bạn. Thiên Chúa dành cho bạn một vai trò đặc biệt trong gia đình Ngài. Điều này được gọi là “sứ vụ” của bạn, và Ngài không ngừng ban ơn để bạn chu toàn trách vụ này: *“Thân Khí tỏ mình ra nơi mỗi người một cách, là vì ích chung”* (1Cr 12, 7).

Cộng đoàn địa phương của bạn là nơi Thiên Chúa đã đặt bạn để bạn khám phá, phát triển và sử dụng những gì Ngài trao cho bạn. Có thể bạn cũng được trao một sứ vụ lớn hơn, nhưng đó là điều *thêm vào* trách vụ của bạn tại Giáo Hội địa phương. Đức Giêsu chưa bao giờ hứa xây dựng sứ vụ của bạn; Ngài chỉ hứa xây dựng Hội Thánh của Ngài.

Bạn cũng chia sẻ sứ vụ của Đức Kitô trong trần gian. Khi Đức Giêsu đến trần gian, Thiên Chúa hoạt động ngang qua con người thể lý của Ngài; hôm nay, Ngài lại sử dụng thân thể mầu nhiệm của Ngài. Hội Thánh chính là công cụ của Thiên Chúa trên trần gian. Chúng ta không chỉ noi gương tình yêu Thiên Chúa bằng cách yêu thương nhau; chúng ta còn phải cùng nhau mang tình yêu đó đến với những người còn lại trên thế gian. Đây là một đặc ân cao vời mà chúng ta cùng lãnh nhận. Là những chi thể của Thân Thể Đức Kitô, *chúng ta là*

tay, là chân, là mắt, và là tim của Ngài. Qua chúng ta, chính Ngài hoạt động trong thế gian. Mỗi người đều có phần đóng góp của mình. Thánh Phaolô nói, *“Chúng ta là tác phẩm của Thiên Chúa, chúng ta được dựng nên trong Đức Kitô Giêsu, để sống mà thực hiện công trình tốt đẹp Thiên Chúa đã chuẩn bị cho chúng ta”* (Ep 2, 10).

Gia đình Hội Thánh sẽ giúp bạn khỏi thụ lùi. Không ai trong chúng ta được miễn khỏi cám dỗ. Rơi vào đúng hoàn cảnh, bạn và tôi đều có thể sa sẩy với bất cứ tội nào (1Cr 10, 12; Gr 17, 9; 1Tm 1, 19). Chúa biết điều này, nên Ngài giao cho mỗi người chúng ta trách nhiệm nâng đỡ lẫn nhau. Kinh Thánh nói, *“Anh em hãy khuyên bảo nhau bao lâu còn được gọi là ngày hôm nay, kẻo có ai trong anh em ra cứng lòng vì bị tội lỗi lừa gạt”* (Dt 3, 13). *“Hãy lo chuyện của anh đi”* không phải là lối nói của người Kitô hữu. Chúng ta được kêu gọi và được lệnh sống gắn bó với nhau. Nếu bạn biết có ai đang lung lạc tinh thần, thì chính bạn có trách nhiệm tìm kiếm họ, đem họ về lại trong mối hiệp thông. Thánh Giacôbê nói, *“Nếu có người nào trong anh em lạc xa chân lý và có ai đưa người ấy trở về, thì*

*Đức Giêsu chưa bao giờ
hứa xây dựng sứ vụ của
bạn; Ngài chỉ hứa xây dựng
Hội Thánh của Ngài.*

anh em hãy biết rằng: kẻ nào làm cho một tội nhân bỏ đường lầm lạc mà trở về, thì cứu được linh hồn ấy khỏi chết và che lấp được muôn vàn tội lỗi của mình” (Gc 5, 19-20).

Một ích lợi khác từ Giáo Hội địa phương là sự chăm sóc phần hồn do các vị chủ chăn. Thiên Chúa trao cho các mục tử trách vụ giữ gìn, bảo vệ, canh phòng, và săn sóc đàn chiên mình (Cv 20, 28-29; Pr 5, 1-4; Dt 13, 7.17). Chúng ta được nhắc nhở: *“Anh em hãy vâng lời những người lãnh đạo anh em và*

hãy phục tùng họ, vì họ chăm sóc linh hồn anh em như những người sẽ phải trả lễ với Thiên Chúa” (Dt 13, 17a).

Satan yêu thích những tín hữu sống tách biệt, không gắn liền với sự sống của Thân Thể, cô lập khỏi gia đình Thiên Chúa, không cần đến các mục tử, bởi vì nó biết họ không chống cự cũng như sẽ bất lực trước những mưu mô của nó.

TẤT CẢ TRONG HỘI THÁNH

Trong cuốn sách của tôi, *The Purpose-Driven Church*, tôi giải thích việc dự phần vào một cộng đoàn sống động là cần thiết để có một cuộc sống lành mạnh. Tôi hy vọng bạn cũng sẽ đọc cuốn sách đó, bởi lẽ nó sẽ giúp bạn hiểu Thiên Chúa đã chuẩn bị Hội Thánh của Ngài cách riêng để giúp bạn hoàn thành năm mục đích Ngài dành cho đời bạn. Ngài kiến tạo Hội Thánh để đáp ứng năm nhu cầu sâu xa nhất của bạn: một mục đích để sống, những con người để cùng sống, những nguyên lý để sống, một công việc để làm, sức mạnh để vươn lên. Không nơi nào khác trên trần gian có thể giúp bạn tìm thấy cả năm lợi ích này cùng một lúc như ở Hội Thánh.

Những mục đích của Thiên Chúa dành cho Hội Thánh Ngài cũng tương tự năm mục đích Ngài dành cho bạn. Thờ phượng giúp bạn *quy về Chúa*; hiệp thông giúp bạn *đương đầu với những vấn nạn trong đời*; tình huynh đệ giúp bạn *củng cố đức tin*; sứ vụ giúp bạn *thấy được những tài năng*; truyền rao Phúc Âm giúp bạn *hoàn thành sứ vụ*. Không gì khác trên trần gian sánh được với Hội Thánh!

CHỌN LỰA CỦA BẠN

Khi một đứa trẻ chào đời, nó đương nhiên trở thành một phần tử của toàn thể gia đình nhân loại. Trẻ ấy cũng cần trở nên thành viên của một gia đình riêng biệt nào đó để được

nuôi dưỡng chăm sóc và lớn lên mạnh khoẻ. Đời sống thiêng liêng cũng vậy. Khi được tái sinh, bạn đương nhiên trở thành một phần tử của toàn thể gia đình Thiên Chúa, nhưng bạn cũng cần trở nên thành viên của một gia đình Giáo Hội địa phương trong đại gia đình của Ngài.

Sự khác biệt giữa một người *tham dự* đến nhà thờ và một *người của cộng đoàn* là ở chỗ gắn thân. Những người tham dự đến nhà thờ là những khán giả ngoài cuộc; những người của cộng đoàn thì gắn bó với sứ vụ chung. Người tham dự là những khách hàng; người của cộng đoàn là những người đầu tư. Những người tham dự muốn nhận nhiều lợi ích từ Giáo Hội nhưng không muốn một trách nhiệm nào. Họ như những đôi bạn thích sống chung với nhau mà không muốn kết hôn.

Tại sao việc liên kết với Giáo Hội địa phương lại quan trọng đến thế? Bởi lẽ điều này chứng tỏ bạn gắn bó với những anh chị em thiêng liêng thực sự, chứ không chỉ trong lý thuyết. Thiên Chúa muốn bạn yêu thương những con người *thật*, chứ không phải những con người *chỉ có trong ý tưởng*. Bạn có thể bỏ ra cả đời để tìm cho mình một Giáo Hội hoàn hảo, nhưng sẽ không bao giờ có. Bạn được kêu gọi để yêu thương những tội nhân bất toàn như chính Thiên Chúa đã yêu.

Trong sách Công Vụ Tông Đồ, các Kitô hữu ở Giêrusalem cam kết với nhau một cách rất cụ thể. Họ sống hết lòng cho mối hiệp thông. Kinh Thánh nói, “*Các tín hữu chuyên cần nghe các Tông Đồ giảng dạy, luôn luôn hiệp thông với nhau, siêng năng tham dự lễ bẻ bánh, và cầu nguyện không ngừng*” (Cv 2, 42). Ngày nay Thiên Chúa cũng mong chờ bạn cam kết những điều ấy.

Đời sống Kitô hữu không chỉ cam kết với Đức Kitô; đời sống đó còn bao gồm cam kết với các Kitô hữu khác nữa. Các Kitô hữu ở Macêđônیا hiểu rõ điều này. Thánh Phaolô nói, “*Họ đã vượt quá điều chúng tôi mong ước là tự hiến mình phụng sự Chúa trước, rồi phục vụ chúng tôi theo ý Thiên Chúa*” (2Cr 8, 5). Gia nhập cộng đoàn một Giáo Hội địa phương là bước tự nhiên kế tiếp một khi bạn đã trở thành con cái Thiên Chúa. Bạn trở nên một Kitô hữu bằng việc cam kết chính mình với Đức Kitô, nhưng lại trở nên con cái Hội Thánh bằng việc cam kết chính mình với những anh chị em tín hữu. Quyết định thứ nhất mang lại ơn cứu độ; quyết định thứ hai mang lại sự hiệp thông.

NGÀY MUỐI BẢY

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tôi được kêu gọi để thuộc về gia đình Thiên Chúa, chứ không chỉ để tin.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Chúng ta cũng vậy: tuy nhiều nhưng chỉ là một thân thể trong Đức Kitô, mỗi người liên đới với những người khác như những bộ phận của một thân thể*” (Rm 12, 5).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Mức độ dấn thân của tôi trong Giáo Hội địa phương có cho thấy tôi thực sự yêu mến và gắn bó với gia đình Thiên Chúa không?

CÙNG NHAU CẢM NHẬN CUỘC SỐNG

*“Ước gì ơn bình an của Đức Kitô
điều khiển tâm hồn anh em,
vì trong một thân thể duy nhất
anh em đã được kêu gọi đến hưởng ơn bình an đó.
Bởi vậy, anh em hãy hết dạ tri ân”
(Cl 3, 15).*

*“Ngọt ngào tốt đẹp lắm thay,
anh em được sống vui vầy bên nhau”
(Tv 133, 1).*

Sống là chia sẻ.

Thiên Chúa muốn chúng ta có kinh nghiệm sống chung. Kinh Thánh gọi kinh nghiệm này là *bằng hữu, thông công, hiệp thông*. Tuy nhiên ngày nay, từ ngữ này hầu như mất hết ý nghĩa Kinh Thánh của nó. “Bằng hữu” ngày nay thường ám chỉ những cuộc chuyện trò, gặp gỡ, ăn uống và vui chơi tình cờ. Câu hỏi, “Bạn thông công ở đâu?” nghĩa là “Bạn đi nhà thờ nào?”, “Mời ở lại để thông công” nghĩa là “Xin đợi để có chút gì lót lòng”.

Tình bằng hữu thực sự có ý nhiều hơn việc chỉ có mặt ở những giờ kinh lễ. Đó là *cùng nhau cảm nhận cuộc sống*. Bằng hữu bao hàm một tình yêu không vị kỷ, chia sẻ chân thành, phục vụ cách thực tế, trao ban đầy hy sinh, an ủi đầy cảm thông, và mọi đòi buộc “cho nhau” khác được tìm thấy trong Tân Ước.

Nói đến tình bằng hữu, phải lưu ý đến số lượng: *Ít thì tốt hơn*. Bạn có thể thờ phượng với một đám đông, nhưng bạn không thể sống tình bằng hữu với một đám đông. Một khi nhóm đông hơn mười người, có người sẽ không còn tham dự - thường là những người lạng lẽ nhất - và một ít người sẽ chi phối cả nhóm.

Đức Giêsu đã thi hành sứ vụ trong bối cảnh của một nhóm nhỏ môn đệ. Lẽ ra Ngài phải chọn nhiều hơn, nhưng Ngài biết con số mười hai là số lượng tối đa của một nhóm nhỏ, để trong đó, mỗi người đều có thể dự phần cách tích cực.

Cũng như cơ thể bạn, Thân Thể Đức Kitô thực sự là một tập hợp nhiều tế bào nhỏ. Sự sống của Thân Thể Ngài, như cơ thể bạn, được chứa đựng trong các tế bào. Vì lý do này, mỗi Kitô hữu cần liên kết với một nhóm nhỏ trong Hội Thánh của mình, hoặc là một nhóm gia đình, hoặc là một nhóm các lớp ngày Chúa Nhật, hoặc một nhóm học hỏi Lời Chúa. Đây là nơi đời sống cộng đoàn thật sự diễn ra, chứ không phải nơi những đám đông. Nếu bạn nghĩ Hội Thánh như một con tàu, thì các nhóm nhỏ là những chiếc ghe cứu sinh gắn trên đó.

Đức Giêsu đã ban một lời hứa kỳ diệu cho các nhóm nhỏ tín hữu: *“Vì ở đâu có hai ba người họp lại nhân danh Thầy, thì có Thầy ở đấy, giữa họ”* (Mt 18, 20). Thật không may, dù đã ở trong một nhóm nhỏ thì điều này cũng không bảo đảm việc bạn sẽ cảm nghiệm thực sự đời sống hiệp thông. Nhiều lớp ngày Chúa Nhật và nhiều nhóm nhỏ bị kẹt ở hình thức bên ngoài và không có mấu chốt nào để có thể cảm nhận sự hiệp thông đích thực. Vậy đâu là khác biệt giữa hiệp thông thật và hiệp thông giả?

Trong mỗi hiệp thông chân thật, mỗi người cảm nhận

lòng chân thành. Hiệp thông chân thật không dừng lại ở những cuộc tán gẫu hời hợt hay hình thức bên ngoài. Nhưng đó là chia sẻ chân thành, hết lòng, có khi thổ lộ cả tâm can. Điều này chỉ xảy ra khi những người trong nhóm thành thật về chính mình và những gì đang xảy đến với họ. Họ chia sẻ những nỗi đau, tỏ bày những cảm xúc, nhìn nhận những thất bại, bộc lộ những nghi ngờ, thừa nhận những sợ hãi, ý thức những yếu đuối và xin người khác giúp đỡ, cầu nguyện.

Tính chân thực của hiệp thông là điều đối nghịch với những gì bạn thấy nơi một vài cộng đoàn. Thay cho bầu khí chân thành và khiêm tốn thì ở đó toàn là những cuộc chuyện trò vớ vẩn, đóng kịch, vận động chính trị, xã giao bên ngoài và hời hợt nông cạn. Người ta mang mặt nạ, đề phòng nhau và phản ứng như thể mọi sự trong đời họ đang diễn ra tốt đẹp. Chính những thái độ này giết chết mối hiệp thông đích thực.

Hiệp thông đích thực khi những người trong nhóm thành thật về chính mình và những gì đang xảy đến với họ.

Hiệp thông đích thực chỉ được cảm nghiệm khi mỗi người biết cởi mở chính mình. Kinh Thánh nói, “*Nhưng nếu chúng ta đi trong ánh sáng cũng như Thiên Chúa hằng ngự trong ánh sáng, thì chúng ta được hiệp thông với nhau... Nếu chúng ta nói chúng ta không có tội, chúng ta tự lừa dối mình, và sự thật không ở trong chúng ta*” (1Ga 1, 7-8). Thế gian nghĩ rằng, sự thân mật xảy ra trong bóng tối, nhưng Thiên Chúa nói, nó xảy ra trong ánh sáng. Bóng tối che đậy nỗi đau, lầm lỗi, sợ hãi, thất bại và nhục nhã. Nhưng trong ánh sáng, chúng ta mang tất cả chúng ra cách cởi mở chân thành khi nhìn nhận con người thật của mình.

Chắc hẳn sự chân thực đòi hỏi can đảm và khiêm tốn. Nó có nghĩa là phải đối diện với nỗi lo phải phơi bày, bị từ khước và thương tổn thêm một lần nữa. Tại sao lại phải liều lĩnh đến thế? Bởi đó là cách duy nhất để lớn lên trong đời sống thiêng liêng và an bình nội tâm. Thánh Giacôbê nói, *“Anh em hãy thú tội với nhau và cầu nguyện cho nhau để được cứu thoát. Vì lời cầu xin tha thiết của người công chính rất có hiệu lực”* (Gc 5, 16). Chúng ta chỉ trưởng thành bằng việc chấp nhận liều lĩnh, và liều lĩnh khó khăn nhất là thành thật với chính mình và với những người khác.

Trong mỗi hiệp thông chân thật, mỗi người cảm nhận sự tương trợ. Tương trợ là nghệ thuật cho và nhận. Đó là nương tựa nhau. Kinh Thánh nói, *“Không có chia rẽ trong thân thể, trái lại các bộ phận đều lo lắng cho nhau”* (1Cr 12, 25). Tương trợ là trọng tâm của hiệp thông: xây dựng các mối tương quan qua lại, chia sẻ trách nhiệm và giúp đỡ lẫn nhau. Thánh Phaolô nói, *“Nghĩa là để chúng ta cùng khích lệ nhau, bởi vì cả anh em lẫn tôi, chúng ta đều chung một niềm tin”* (Rm 1, 12).

Tất cả chúng ta đồng lòng vui sống niềm tin khi được những người khác cùng đồng hành và đồng viên. Kinh Thánh đòi buộc chúng ta có trách nhiệm trên nhau, đồng viên nhau, phục vụ và cổ vũ nhau (Rm 12, 10). Hơn năm mươi lần trong Tân Ước, chúng ta được đòi buộc chu toàn những bổn phận khác “cho nhau” và “với nhau”. Kinh Thánh nói, *“Vậy chúng ta hãy theo đuổi những gì đem lại bình an và những gì xây dựng cho nhau”* (Rm 14, 19).

Bạn không phải chịu trách nhiệm về mọi người trong Thân Thể Đức Kitô, nhưng bạn có trách nhiệm đối với họ. Thiên Chúa mong bạn làm bất cứ điều gì có thể để giúp họ.

Trong mỗi hiệp thông chân thật, mỗi người cảm nhận sự cảm thông. Cảm thông không phải là đưa ra lời khuyên hay giúp đỡ xã giao qua loa; cảm thông là đón nhận và chia sẻ nỗi

đau của người khác. Cảm thông nói, “Tôi hiểu những gì bạn đang trải qua và những gì bạn đang cảm nhận thì tôi cũng đã cảm nhận”. Ngày nay, một số người gọi nó là “đồng cảm”, nhưng từ ngữ dùng trong Kinh Thánh là “thương cảm”. Kinh Thánh nói, “*Anh em là những người được Thiên Chúa tuyển lựa, hiến thánh và yêu thương. Vì thế, anh em hãy có lòng thương cảm, nhân hậu, khiêm nhu, hiền hoà và nhân nại*” (Cl 3, 12).

Cảm thông đáp ứng hai nhu cầu căn bản của con người: nhu cầu được hiểu và được thừa nhận những cảm xúc của mình. Mỗi khi bạn hiểu và thừa nhận cảm xúc của ai, bạn bắt đầu xây dựng sự hiệp thông. Còn khi chúng ta bị ám ảnh bởi những nỗi đau riêng hoặc thương hại mình, cả hai cùng làm cạn kiệt sự cảm thông đối với người khác.

Có nhiều mức độ hiệp thông khác nhau, và mỗi mức độ thích hợp ở những thời điểm khác nhau. Mức độ đơn giản nhất của hiệp thông là những buổi *cùng chia sẻ*

Mỗi khi bạn hiểu và thừa nhận cảm xúc của ai, bạn bắt đầu xây dựng sự hiệp thông.

và học hỏi *Lời Chúa*. Sâu xa hơn là *cùng nhau phục vụ* như khi cùng lên đường thi hành một sứ vụ hay một công việc từ thiện. Sâu xa mãnh liệt nhất là *cùng nhau chịu đau khổ* (Pl 3, 10; Dt 10, 33-34), chúng ta đón nhận nỗi đau, nỗi u buồn của người khác và gánh lấy những gánh nặng cho nhau. Các Kitô hữu hiểu rõ cấp độ này hơn ai hết là những anh chị em đang bị bách hại khắp nơi trên thế giới, những anh chị em đang chịu ghét bỏ và chịu tử đạo vì lòng tin của mình.

Kinh Thánh đòi buộc: “*Anh em hãy mang gánh nặng cho nhau, như vậy là anh em chu toàn luật Đức Kitô*” (Gl 6, 2). Chính những lúc khủng hoảng, u buồn, ngỡ vực mà chúng ta

**NGÀY MƯỜI TÁM
CÙNG NHAU
CẢM NHẬN
CUỘC SỐNG**

cần đến nhau hơn cả. Chính khi những hoàn cảnh bức bách chúng ta tới chỗ lung lạc đức tin, đó là lúc chúng ta cần đến những người bạn mạnh tin hơn bao giờ hết. Chúng ta cần đến những nhóm bạn nhỏ để củng cố lòng tin vào Chúa cho cả nhóm và lôi kéo mỗi người. Trong một nhóm nhỏ, Thân Thể của Đức Kitô trở nên thật và hiển nhiên cả khi Thiên Chúa xem ra xa cách. Đây là điều mà Gióp thiết tha cần đến suốt những ngày khổ đau. Ông đã kêu lên, *“Ai từ chối chẳng xót thương bè bạn, cũng không kính sợ Đấng Toàn Năng”* (G 6, 14).

Trong mỗi hiệp thông chân thật, mỗi người cảm nhận lòng thương xót. Hiệp thông chính là quê hương của ân sủng, nơi lỗi lầm không bị chà xát nhưng được tẩy bỏ. Hiệp thông sẽ đến khi lòng thương xót chiến thắng công lý.

Tất cả chúng ta đều cần đến lòng thương xót, bởi lẽ chúng ta thường sa đi ngã lại nên cần được nâng đỡ để chỗi dậy. Chúng ta cần rộng lòng xót thương cũng như sẵn sàng đón nhận lòng thương xót của kẻ khác. Thiên Chúa nói, *“Nếu có ai đã gây ưu phiền... anh em phải tha thứ và an ủi, kéo người đó bị chìm đắm trong nỗi ưu phiền quá mức chẳng”* (2Cr 2, 5-7).

Bạn không thể hiệp thông nếu không biết tha thứ. Thiên Chúa cảnh báo, *“Chúa đã tha thứ cho anh em, thì anh em cũng vậy, anh em phải tha thứ cho nhau”* (Cl 3, 13b), bởi vì cay đắng và giận hờn luôn phá hủy sự hiệp thông. Là những con người bất toàn, tội lỗi, chúng ta sẽ không tránh khỏi việc làm tổn thương kẻ khác khi sống chung với nhau một thời gian dài. Một đôi khi, chúng ta gây tổn thương người khác cách hữu ý hay vô tình, nhưng vô tình hay hữu ý đều rất cần đến lòng thương xót và ơn Chúa để kiến tạo và duy trì hiệp thông. Kinh Thánh nói, *“Hãy chịu đựng và tha thứ cho nhau, nếu trong anh em người*

này có điều gì phải trách móc người kia. Chúa đã tha thứ cho anh em, thì anh em cũng vậy, anh em phải tha thứ cho nhau” (Cl 3, 13).

Lòng thương xót của Thiên Chúa đối với chúng ta chính là động lực thúc đẩy mỗi người thương xót kẻ khác. Hãy nhớ rằng, bạn sẽ không bao giờ bị đòi hỏi tha thứ cho một ai quá mức mà Thiên Chúa đã tha thứ cho bạn. Mỗi khi bị tổn thương do một ai đó, bạn chỉ có một lựa chọn: Tôi sẽ vận dụng nghị lực và tình cảm của tôi cho việc *trả thù* hay cho việc *tha thứ*? Bạn không thể làm cả hai.

Nhiều người do dự khi tỏ lòng thương xót vì họ không hiểu sự khác biệt giữa tin cậy và thứ tha. Tha thứ là để quá khứ qua đi. Tin cậy thì hướng đến hành vi cư xử trong tương lai.

Phải tha thứ ngay, dù người ta có yêu cầu hay không. Tin cậy cần được củng cố lâu dài. Tin cậy đòi hỏi làm đi làm lại nhiều lần. Nếu ai đó lúc này lúc khác cứ làm bạn tổn thương, Chúa vẫn đòi bạn tha thứ cho họ tức khắc, nhưng không nhất thiết bạn phải tin cậy họ ngay cũng như không để họ được phép tiếp tục làm tổn thương bạn. Với thời gian, họ phải chứng tỏ họ thay đổi. Nơi tốt nhất để khôi phục lòng tin là bầu khí nâng đỡ của một nhóm nhỏ, nơi đem lại sự động viên cũng như tinh thần trách nhiệm.

Là thành viên của một nhóm nhỏ cam kết xây dựng hiệp thông thật sự, bạn sẽ nhận được nhiều lợi ích khác. Đó là một phần cốt yếu của đời Kitô hữu mà bạn không thể bỏ qua. Qua hơn 2.000 năm, các Kitô hữu họp nhau đều đặn trong các nhóm nhỏ để xây dựng mối hiệp thông này. Nếu bạn chưa là thành viên một nhóm hay một lớp nào đó thuộc loại này, bạn thật sự không biết mình đang mất mát những gì.

Trong chương kế tiếp, chúng ta sẽ xét những gì cần thiết để kiến tạo một cộng đoàn với những anh chị em tín hữu khác,

nhưng tôi hy vọng những gì bạn vừa đọc trong chương này đang làm bạn khát khao cảm nhận sự chân thành, tương trợ và thương xót của hiệp thông. Bạn được tạo dựng cho đời sống cộng đoàn.

NGÀY MƯỜI TÁM

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Trong cuộc sống, tôi còn cần đến những người khác.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Anh em hãy mang gánh nặng cho nhau, như vậy là anh em chu toàn luật Đức Kitô” (Gl 6, 12).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Tôi sẽ thực hiện bước đầu tiên nào để hôm nay có thể gắn bó thật sự hơn, hết lòng hơn với một người anh em khác?

VUN ĐÁP CỘNG ĐOÀN

*“Người xây dựng hoà bình
thu hoạch được hoa trái đã gieo trong hoà bình,
là cuộc đời công chính”*
(Gc 3, 18).

*“Các tín hữu chuyên cần
nghe các Tông Đồ giảng dạy,
luôn luôn hiệp thông với nhau,
siêng năng tham dự lễ bẻ bánh,
và cầu nguyện không ngừng”*
(Cv 2, 42).

Đời sống cộng đoàn đòi hỏi cam kết.

Chỉ Chúa Thánh Thần mới có thể kiến tạo hiệp thông thật sự giữa các tín hữu, nhưng Ngài vun đắp sự hiệp thông đó với những chọn lựa và cam kết của chúng ta. Thánh Phaolô nói đến trách nhiệm hỗ tương này khi viết, *“Anh em hãy ăn ở thật khiêm tốn, hiền từ và nhẫn nại; hãy lấy tình bác ái mà chịu đựng lẫn nhau. Anh em hãy tha thiết duy trì sự hiệp nhất mà Thần Khí đem lại, bằng cách ăn ở thuận hoà gắn bó với nhau”* (Ep 4, 2-3). Để có một cộng đoàn tín hữu yêu thương, phải cần đến quyền năng của Thiên Chúa và cả những nỗ lực của con người.

Thật không may, nhiều người lớn lên trong những gia đình mà các mối tương quan vốn không lành mạnh nên họ thiếu mất những kỹ năng cần thiết để sống một đời sống tương quan đích thực. Họ phải được giáo dục để biết cách sống với người khác, liên kết với người khác trong gia đình Thiên Chúa. May thay, Tân Ước có rất nhiều chỉ dẫn cho việc làm thế nào để chia sẻ một đời sống chung. Thánh Phaolô viết, *“Tôi viết cho anh thư này... sẽ cho anh biết phải ăn ở thế nào trong nhà của Thiên Chúa, tức là Hội Thánh của Thiên Chúa hằng sống”* (1Tm 3, 14-15).

Nếu bạn mệt mỏi vì những mối tương quan giả tạo đồng thời ước ao xây dựng mối hiệp thông thật, một cộng đoàn yêu thương trong nhóm nhỏ của mình như lớp học Chúa Nhật hay lớp học trong giáo xứ, bạn phải đối diện với những chọn lựa khá khó khăn và mạo hiểm.

Vun đắp cộng đoàn đòi hỏi thành thật.

Bạn phải chịu khó nói lên sự thật cách yêu thương cả khi chỉ muốn giải thích vấn gọn cho qua chuyện hay lờ đi một vấn đề. Giữ im lặng thì dễ hơn khi thấy những người chung quanh đang tự làm hại họ hay làm hại những người khác với một nếp sống tội lỗi nào đó, nhưng im lặng như thế không phải là yêu thương. Trong cuộc sống, phần lớn người ta không có một ai đó yêu thương họ đủ để nói cho họ sự thật (cả khi đó là một sự thật nhức nhối), nên họ cứ tiếp tục lối sống tự huỷ chính mình. Thông thường, chúng ta *biết* những gì cần nói với một ai đó, nhưng những nỗi lo ngại lại ngăn cản chúng ta mở lời. Nhiều mối tương quan đang bị huỷ hoại ngấm ngấm cũng vì những ái ngại này: Không ai can đảm nói ra cho nhóm mình khi cuộc sống của một thành viên nào đó đang đi đến chỗ suy sụp.

Kinh Thánh nói, chúng ta phải *“sống theo sự thật và trong*

ình bác ái” (Ep 4, 15) bởi lẽ không thể có một cộng đoàn nếu ở đó không có chân thành. Vua Salomon nói, “*Ai trả lời thẳng thắn mới là người bạn thật*” (Cn 24, 26). Một đôi khi, điều này có nghĩa là phải ân cần đủ để yêu thương gặp gỡ người anh em đang sống trong tội hay bị cám dỗ sắp phạm tội. Thánh Phaolô nói, “*Thưa anh em, nếu có ai vướng mắc tội nào, thì anh em, những người được Thần Khí thúc đẩy, hãy lấy tinh thần hiền hoà mà sửa dạy người ấy*” (Gl 6, 1a).

Nhiều mối hiệp thông trong Hội Thánh và nhóm nhỏ vẫn mãi hời hợt, hình thức chỉ vì người ta ngại xung đột. Một khi có vấn đề có thể đưa đến căng thẳng và trực trặc, lập tức nó được giải thích sơ lược cho qua chuyện để giữ lấy cảm thức bình an giả tạo. Rồi anh chàng “*Dùng Dao Lộn Tình Thế*” nhảy vào, tìm cách xoa dịu mọi người. Vì thế, vấn đề không bao giờ được giải quyết và mọi người sống trong mệt mỏi, chán nản. Ai cũng biết vấn đề nhưng không ai dám bộc lộ. Điều này tạo nên một môi trường bệnh hoạn đầy bí mật, nơi các cuộc ngồi lê đôi mách xầm xì nhỏ to được mùa rộ nở. Giải pháp của thánh Phaolô thì thẳng thắn: “*Bởi thế, một khi đã cởi bỏ sự gian dối, mỗi người trong anh em hãy nói sự thật với người thân cận, vì chúng ta là phần thân thể của nhau*” (Ep 4, 25).

Hiệp thông thật, hoặc trong hôn nhân, trong tình bằng hữu, hay trong Hội Thánh tùy thuộc vào sự thẳng thắn. Thật ra, đường hầm xung đột chính là lối dẫn đến sự nghĩa thiết trong bất cứ tình thân nào. Nếu không nhạy bén đủ để đối diện và giải quyết những rào cản ngấm ngầm đó, chúng ta sẽ không bao giờ trưởng thành. Khi giải quyết xung đột đúng đắn, bằng cách đối diện và giải toả những khác biệt, chúng ta sẽ cùng nhau lớn lên. Kinh Thánh nói, “*Kẻ dám khiển trách người, cuối cùng lại được người quý yêu hơn kẻ chỉ buông lời xu nịnh*” (Cn 28, 23).

Thẳng thắn không phải là giấy phép để nói bất cứ điều gì,

nói bất cứ ở đâu, nói bất cứ khi nào bạn muốn. Thẳng thắn chứ không thô lỗ. Kinh Thánh dạy, làm việc gì cũng phải biết đúng lúc đúng cách (Cn 8, 6).

Những lời nói không suy nghĩ để lại những vết thương triền miên. Chúa bảo chúng ta nói năng với nhau trong Hội Thánh như nói với người trong gia đình: *“Đừng nặng lời với cụ già, khi khuyên nhủ, hãy coi cụ như cha; hãy coi các thanh niên như anh em, các cụ bà như mẹ, các thiếu nữ như chị em, với tấm lòng hoàn toàn trong sạch”* (1Tm 5, 1-2).

Buồn thay, hàng ngàn mối hiệp thông đổ vỡ bởi thiếu thành thật. Thánh Phaolô khiển trách Hội Thánh Côrintô vì sự im lặng để cho đời sống vô luân xảy ra trong cộng đoàn. Vì không ai can đảm đương đầu với vấn đề, nên ngài nói, *“Phần tôi... tôi đã lên án kẻ có hành vi đó như thể tôi có mặt tại chỗ... Tôi muốn nói anh em đừng đi lại với kẻ nào mang danh là người anh em mà cứ dâm dăng, tham lam, thờ ngẫu tượng, quen chửi bới, say sưa rượu chè hoặc trộm cắp; anh em cũng phải tránh đừng ăn uống với con người như thế. Thật vậy, xét xử người ngoài đâu phải là công việc của tôi. Còn người trong đạo, anh em không được xét xử hay sao?”* (1Cr 5, 3-12).

*Khi giải quyết xung đột
đúng đắn, chúng ta cùng
nhau lớn lên.*

Vun đắp cộng đoàn đòi hỏi khiêm tốn. Cho mình là quan trọng, tự mãn, kiêu ngạo và cố chấp sẽ phá huỷ sự hiệp thông nhanh hơn bất cứ điều gì khác. Kiêu ngạo dựng lên những bức tường, còn khiêm tốn thì kiến tạo những chiếc cầu giữa người với người. Khiêm tốn là dầu xoa dịu các mối tình thân. Đó là lý do tại sao Kinh Thánh nói, *“Anh em hãy lấy đức khiêm nhường mà đối xử với nhau”* (1Pr 5, 5b). Chiếc áo phù hợp nhất cho sự hiệp thông chính là thái độ khiêm tốn.

Phần còn lại của câu Kinh Thánh đó nói rằng, *“Vì Thiên*

NGÀY MƯỜI CHÍN
VUN ĐÁP
CỘNG ĐOÀN

Chúa chống lại kẻ kiêu ngạo, nhưng ban ơn cho kẻ khiêm nhường” (1Pr 5, 5c). Đây cũng là một lý do để chúng ta khiêm tốn: Kiêu ngạo ngăn cản ân sủng Thiên Chúa đến với chúng ta, ân sủng mà chúng ta cần để giúp kẻ khác lớn lên, để đổi thay, để chữa lành và nâng đỡ họ. Chúng ta đón nhận ơn Chúa bằng việc khiêm tốn nhìn nhận chúng ta cần ơn Ngài. Kinh Thánh nói, mỗi khi chúng ta kiêu căng, chúng ta sống *đối nghịch* với Thiên Chúa! Đó là một lối sống khờ khạo đầy hiểm nguy.

Bạn có thể trau dồi khiêm tốn bằng nhiều cách thực tế: nhìn nhận những yếu hèn của mình, nhẫn nại với yếu đuối của người khác, sẵn sàng sửa sai, tập trung chú ý đến người khác. Thánh Phaolô khuyên, *“Hãy đồng tâm nhất trí với nhau, đừng tự cao tự đại, nhưng ham thích những gì hèn mọn. Anh em đừng cho mình là khôn ngoan”* (Rm 12, 16). Với các tín hữu Philipphê, ngài viết, *“Đừng làm chi vì ganh tị hay vì hư danh, hãy lấy lòng khiêm nhường mà coi người khác hơn mình. Mỗi người đừng tìm lợi ích cho riêng mình nhưng hãy tìm lợi ích cho người khác”* (Pl 2, 3-4).

Khiêm tốn không phải là nghĩ ít về mình, nghĩ mình kém cỏi; nhưng khiêm tốn là ít nghĩ đến mình, mà nghĩ đến người khác nhiều hơn. Người khiêm tốn tập trung vào việc phục vụ những người khác đến nỗi quên đi bản thân.

Khiêm tốn không phải là nghĩ mình ít ỏi; nhưng khiêm tốn là ít nghĩ đến mình.

Vun đắp cộng đoàn đòi hỏi tế nhị. Tế nhị là trân trọng những khác biệt, những cảm xúc của người khác và kiên nhẫn

với những ai làm chúng ta bực mình. Kinh Thánh nói, *“Mỗi người chúng ta phải chiều theo sở thích kẻ khác, vì lợi ích của họ và để xây dựng”* (Rm 15, 2). Thánh Phaolô nói với Titô, *“Đừng chửi bới ai, đừng hiếu chiến nhưng phải hiền hoà, luôn luôn tỏ lòng nhân từ với mọi người”* (Tt 3, 2).

Trong mọi cộng đoàn hay mọi nhóm nhỏ, luôn luôn có ít nhất một người “khó tính”, thường là nhiều hơn. Những người này có thể có một nhu cầu tình cảm đặc biệt, một bất an sâu xa, một sự lập dị gây khó chịu hoặc ít khả năng giao tế. Bạn có thể gọi họ là những người COCCR - “Cần Ôn Chúa Cách Riêng”.

Chúa đặt những người này giữa các cộng đoàn vì lợi ích của họ cũng như vì ích lợi của mỗi người. Họ là cơ hội cho tình hiệp thông được lớn lên cũng như được thử nghiệm: Chúng ta có yêu thương họ như những anh chị em của mình và đối xử với họ cách kính trọng không?

Trong một gia đình, việc chấp nhận nhau không dựa trên nền tảng bạn thông minh, xinh xắn hay tài năng đến đâu. Chấp nhận nhau đặt nền tảng trên sự kiện là chúng ta thuộc về nhau. Chúng ta gìn giữ và bảo vệ gia đình mình. Một thành viên gia đình có thể là người ngớ ngẩn, nhưng người ấy là người nhà của chúng ta. Cũng vậy, Kinh Thánh nói, *“Hãy thương mến nhau với tình huynh đệ, coi người khác trọng hơn mình”* (Rm 12, 10).

Sự thật là tất cả chúng ta đều có những vết sẹo và những điểm gây phiền hà cho người khác. Nhưng cộng đoàn sẽ không ích gì nếu chúng ta hoàn toàn hợp nhau. Nền tảng của mối hiệp thông giữa chúng ta là vì chúng ta thông hiệp với Thiên Chúa: Chúng ta thuộc cùng một gia đình, con cùng một Cha.

Một trong những yếu tố đem lại sự tinh tế là hiểu biết lẫn nhau, biết gốc gác của nhau. Hãy tìm hiểu lai lịch của nhau.

Khi biết những gì người anh em đã trải qua, bạn sẽ dễ cảm thông. Thay vì nghĩ họ còn thiếu sót, hãy nghĩ họ đã tiến bộ biết bao mặc dầu ở đó vẫn còn những thương tổn.

Một khía cạnh khác của tế nhị là không xem thường những nghi ngại của người khác. Nếu bạn không sợ một điều gì đó thì không vì thế mà bạn có thể coi thường điều đó nơi người khác. Một cộng đoàn là cộng đoàn thực sự khi mọi người thấy đó là nơi an toàn đủ để chia sẻ những nghi ngờ và sợ hãi mà không sợ bị đoán xét.

Vun đắp cộng đoàn đòi hỏi tín cẩn. Chỉ trong bầu khí an toàn, nồng thắm tình người, chấp nhận lẫn nhau đầy tín cẩn mà mọi người sẽ sẵn sàng cởi mở chia sẻ những vết thương lòng, những thiếu thốn cũng như những lỗi lầm sâu kín nhất của họ. Tín cẩn không có nghĩa là giữ im lặng đang khi anh chị em mình phạm tội. Tín cẩn có nghĩa là những gì chia sẻ phải được giữ kín trong nhóm để cùng giải quyết, chứ không xâm xì để người khác biết.

Thiên Chúa ghét việc ngồi lê đôi mách, đặc biệt khi nó trá hình khôn khéo như để “xin lời cầu nguyện” cho người nào đó. Thiên Chúa nói, “*Kẻ dối gian gây bất hoà tranh chấp, tên mách lẻo chuyên chia rẽ bạn bè*” (Cn 16, 28). Xâm xì luôn gây tổn hại, chia rẽ và phá huỷ hiệp thông. Chúa biết rõ chúng ta phải đương đầu với những kẻ gây chia rẽ giữa các Kitô hữu (Tt 3, 10). Họ có thể nổi giận và rời bỏ nhóm hoặc Hội Thánh nếu như bạn đặt vấn đề chia rẽ do họ gây ra. Thế nhưng, hiệp thông trong Hội Thánh thì quan trọng hơn bất cứ một cá nhân nào.

Vun đắp cộng đoàn cần phải làm thường xuyên. Để xây dựng hiệp thông thực sự, bạn *phải* gặp gỡ nhóm mình thường xuyên và đều đặn. Tương quan nào cũng cần có thời gian. Kinh

Thánh nói với chúng ta, “*Chúng ta đừng bỏ các buổi hội họp, như vài người quen làm; trái lại phải khuyến khích nhau*” (Dt 10, 25). Chúng ta phải tập cho được *thói quen* gặp gỡ nhau. Thói quen là một cái gì bạn làm thường xuyên, chứ không tùy dịp. Bạn phải mất thời giờ - *rất nhiều thời giờ* - để xây dựng những mối tình thân sâu sắc. Đây là lý do tại sao sự hiệp thông xem ra đang hời hợt trong nhiều Hội Thánh; chúng ta không dành thời giờ đủ cho nhau, và thời giờ chúng ta dành ra, thông thường là để lắng nghe chỉ một người nói.

*Hiệp thông trong Hội Thánh
thì quan trọng hơn bất cứ
một cá nhân nào.*

Cộng đoàn không được xây dựng trên sự thuận tiện (chúng ta sẽ gặp nhau khi nào tôi cảm thấy thích) nhưng được xây dựng trên niềm xác tín rằng, tôi cần cộng đoàn để có một đời sống thiêng liêng vững mạnh. Nếu bạn muốn xây dựng mối hiệp thông thật, điều đó có nghĩa là gặp gỡ nhau, cả khi bạn không thích, bởi bạn biết rằng điều đó quan trọng. Các Kitô hữu đầu tiên gặp nhau mỗi ngày! “*Họ đồng tâm nhất trí, ngày ngày đến Đền Thờ. Khi làm lễ bẻ bánh tại tư gia, họ dùng bữa với lòng đơn sơ vui vẻ*” (Cv 2, 46). Hiệp thông đòi hỏi đầu tư thời gian.

Nếu bạn là thành viên của một nhóm hay của một lớp, tôi khuyến khích bạn hãy làm một bản cam kết của nhóm gồm chín đặc điểm của sự hiệp thông lấy từ Kinh Thánh: Chúng ta sẽ chia sẻ những tâm tình chân thật (chính thực), động viên nhau (hỗ trợ), nâng đỡ nhau (cảm thông), nói lên sự thật trong yêu thương (thành thật), tha thứ cho nhau (thương xót), đón nhận những yếu đuối của nhau (khiêm tốn), tôn trọng những

khác biệt (tế nhị), không bàn tán (tín cẩn), và xem nhóm là ưu tiên (thường xuyên).

Nhìn vào bản liệt kê các đặc điểm đó, bạn mới hiểu rõ lý do tại sao hiệp thông chính hiệu lại quá hiếm hoi. Điều đó có nghĩa là bạn phải dẹp bỏ sự hưởng ngã và tự lập để trở nên biết tùy thuộc vào người khác. Nhưng những lợi ích của việc cùng nhau chia sẻ đời sống thì quý hơn gấp bội những gì phải trả và nó chuẩn bị chúng ta cho cõi thiên đàng.

NGÀY MƯỜI CHÍN
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Cộng đoàn đòi hỏi cam kết.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Căn cứ vào điều này, chúng ta biết được tình yêu là gì: đó là Đức Kitô đã thí mạng vì chúng ta. Như vậy, cả chúng ta nữa, chúng ta cũng phải thí mạng vì anh em” (1Ga 3, 16).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Làm sao tôi có thể giúp vun đắp những đặc điểm của một cộng đoàn đích thực ngay hôm nay trong nhóm hay trong Giáo Hội của tôi?

TÁI LẬP TÌNH BẰNG HỮU ĐÃ ĐỔ VỠ

*“Mọi sự ấy đều do bởi Thiên Chúa
là Đấng đã nhờ Đức Kitô
mà cho chúng ta được hoà giải với Ngài,
và trao cho chúng tôi chức vụ hoà giải”
(2Cr 5, 18).*

Các mối tương quan luôn đáng được tái lập.

Vì lẽ cả cuộc sống là học biết yêu thương, nên Thiên Chúa muốn chúng ta coi trọng và ra sức duy trì các mối tương quan thay vì loại bỏ chúng mỗi khi có rạn nứt, tổn thương hay xung đột. Thật vậy, Kinh Thánh nói, Thiên Chúa trao cho chúng ta sứ mạng tái lập các mối tương quan đó (2Cr 5, 18). Vì lý do này, một phần rất đáng kể của Tân Ước được dành để dạy chúng ta biết sống với người khác. Thánh Phaolô viết, *“Nếu quả thật, sự liên kết với Đức Kitô đem lại cho chúng ta một niềm an ủi, nếu tình bác ái khích lệ chúng ta, nếu chúng ta được hiệp thông trong Thần Khí, nếu chúng ta sống thân tình và biết cảm thương nhau, thì xin anh em hãy làm cho niềm vui của tôi được trọn vẹn, là hãy có cùng một cảm nghĩ, cùng một lòng mến, cùng một tâm hồn, cùng một ý hướng như nhau”* (Pl 2, 1-2). Thánh Phaolô dạy rằng, khả năng đồng hành với người khác là dấu hiệu của trưởng thành thiêng liêng (Rm 15, 5).

Vì Đức Kitô muốn gia đình Ngài được mọi người nhận biết do tình yêu thương của chúng ta đối với nhau (Ga 13, 35), nên một khi tình bằng hữu đổ vỡ thì đó là một phản chứng cho những người không tin. Đây là lý do tại sao thánh Phaolô cảm thấy quá xấu hổ khi các tín hữu Côrintô phân hoá thành nhiều bè phái đối nghịch nhau đến độ kiện nhau trước toà. Ngài viết, *“Tôi nói thế cho anh em phải xấu hổ. Chẳng lẽ trong anh em lại không có người nào khôn ngoan có thể xét xử các vụ tranh chấp giữa anh em mình ư?”* (1Cr 6, 5). Ngài thật bức xúc khi không ai trong cộng đồng đó đủ trưởng thành để ôn hoà giải quyết xung đột. Cũng trong thư này, ngài nói, *“Thưa anh em, nhân danh Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta, tôi xin anh em hãy nhất trí với nhau trong lời ăn tiếng nói, và đừng để có sự chia rẽ giữa anh em, nhưng hãy sống hoà thuận một lòng một ý với nhau”* (1Cr 1, 10).

Nếu bạn muốn ơn Chúa xuống trên đời mình và muốn được người khác nhận biết mình là con Chúa, bạn phải học trở nên một người kiến tạo hoà bình. Đức Giêsu nói, *“Phúc cho ai xây dựng hoà bình, vì họ sẽ được gọi là con Thiên Chúa”* (Mt 5, 9). Hãy lưu ý, Ngài không nói, *“Phúc cho ai yêu chuộng hoà bình”*, vì ai cũng *yêu thích* hoà bình. Ngài cũng không nói, *“Phúc cho ai bình an”*, những ai không bao giờ bị quấy rầy bởi bất cứ chuyện gì. Nhưng Ngài nói, *“Phúc cho những ai xây dựng hoà bình”*- những ai sẵn sàng tìm cách giải gỡ các xung đột. Người xây dựng hoà bình thật hiếm hoi vì kiến tạo hoà bình là chuyện không dễ.

Bởi lẽ bạn được tạo dựng để trở nên người nhà của Thiên Chúa và mục đích thứ hai của đời bạn trên trần gian là học biết yêu thương và liên kết với những người khác, nên kiến tạo hoà bình là một trong những kỹ năng quan trọng nhất bạn cần trau dồi. Thật không may, hầu hết chúng ta không bao giờ được dạy cách giải quyết các mối xung đột.

Kiến tạo hoà bình không phải là *tránh xung đột*. Chạy trốn vấn đề, giả vờ như không có nó, hoặc ngại đề cập đến nó là hèn nhát. Đức Giêsu, Hoàng Tử Bình An, không bao giờ sợ xung đột. Một vài lần, Ngài *tạo* xung đột vì lợi ích chung. Đôi khi, chúng ta cần tránh xung đột, lúc khác thì cần tạo xung đột và rồi lúc khác nữa, cần giải quyết xung đột. Đó là lý do tại sao chúng ta phải cầu xin sự hướng dẫn liên lỉ của Chúa Thánh Thần.

NGÀY HAI MƯƠI
TÁI LẬP
TÌNH BẰNG HỮU
ĐÁ ĐỔ VỠ

Kiến tạo hoà bình cũng không phải là *nhượng bộ*. Lúc nào cũng yếu nhược để kẻ khác chà đạp mình, đó cũng không phải là tinh thần của Đức Giêsu. Ngài từ chối nhượng bộ nhiều điều và kiên quyết đương đầu trước những đối nghịch xấu xa.

LÀM THẾ NÀO ĐỂ TÁI LẬP MỘT TƯƠNG QUAN

Là những người tín hữu, Thiên Chúa trao cho chúng ta "*chức vụ hoà giải*" (2Cr 5, 18). Để phục hồi sự hiệp thông, đây là bảy bước theo khuôn mẫu Kinh Thánh:

Nói với Thiên Chúa trước khi nói với con người. Bàn bạc vấn đề với Chúa. Nếu trước tiên, bạn cầu nguyện cho sự xung đột thay vì bàn tán với một người nào đó, bạn sẽ luôn khám phá rằng, Chúa sẽ thay đổi lòng bạn hoặc Chúa sẽ thay đổi người kia mà không cần bạn. Mọi tương quan của bạn sẽ tốt đẹp hơn nếu bạn biết cầu nguyện nhiều hơn cho các mối tương quan đó.

Như Đavít tỏ bày trong các Thánh Vịnh, bạn hãy dâng lời cầu nguyện *khai thông chiều thẳng đứng*. Hãy nói với Chúa mọi khó khăn. Hãy kêu cầu Ngài. Ngài sẽ không bao giờ ngạc nhiên hay bực mình bởi những tâm tình giận dữ, thương tổn, bất an hay gì đi nữa của bạn. Vậy cứ nói với Ngài đúng tâm tư bạn.

Phần lớn xung đột bắt nguồn từ những nhu cầu không được đáp ứng. Trong đó, có một số nhu cầu mà chỉ Thiên Chúa mới đáp ứng được. Khi bạn mong chờ bất cứ ai - bạn bè, vợ chồng,

ông chủ hay một thành viên của gia đình - đáp ứng một nhu cầu mà nhu cầu đó chỉ có Chúa mới có thể đong đầy, thì bạn tự đặt mình trong thất vọng và đắng cay. *Không ai có thể đáp ứng mọi nhu cầu của bạn, trừ một mình Thiên Chúa.*

Thánh Tông Đồ Giacôbê nhận xét, rất nhiều lần xung đột xảy ra là vì chúng ta không cầu nguyện: *“Bởi đâu có chiến tranh, bởi đâu có xung đột giữa anh em? ...Thật vậy, anh em ham muốn mà anh em không có, nên anh em chém giết; anh em ganh ghét cũng chẳng được gì, nên anh em xung đột với nhau, gây chiến với nhau. Anh em không có là vì anh em không xin”* (Gc 4, 1-2). Thay vì hướng lên Chúa, chúng ta lại hướng đến những người khác để tìm hạnh phúc và rồi nổi giận khi họ bỏ rơi chúng ta. Thiên Chúa nói, *“Vậy tại sao con không đến với Ta trước?”*.

Luôn luôn đi bước trước. Không kể bạn là người gây cố xúc phạm hay bị xúc phạm, Chúa muốn bạn luôn là người đi trước. Đừng đợi họ đến với bạn. Hãy đến với họ trước. Tái lập tình bằng hữu đã đổ vỡ thì cấp bách nên Đức Giêsu đòi hỏi nó phải được ưu tiên hơn cả việc thờ phượng. Ngài nói, *“Vậy, nếu khi anh sắp dâng lễ vật trước bàn thờ, mà sực nhớ có người anh em đang có chuyện bất bình với anh, thì hãy để của lễ lại đó trước bàn thờ, đi làm hoà với người anh em ấy đã, rồi trở lại dâng lễ vật của mình”* (Mt 5, 23-24).

Mỗi khi tình bằng hữu căng thẳng hoặc đổ vỡ, hãy dự liệu ngay một buổi họp mặt giải hoà. Đừng chần chừ, viện cố hay khát hẹn *“Ngày nào đó, tôi sẽ giải quyết việc này”*. Hãy lên lịch giờ họp và gặp mặt sớm nhất có thể. Trì hoãn chỉ đào sâu thêm oán hờn và làm cho sự việc tệ hơn. Trong xung đột, thời giờ chẳng cứu chữa được gì; nó chỉ làm các vết thương thêm ung mủ.

Hành động nhanh cũng làm giảm những thiệt hại cho đời sống thiêng liêng của bạn. Kinh Thánh nói, tội lỗi, kể cả các xung đột không được giải quyết, sẽ cản trở hiệp thông của chúng ta với Thiên Chúa và làm cho lời cầu nguyện không được đáp trả (1Pr 3, 7), ngoài ra, chúng còn gây khốn khổ. Những người bạn của Gióp nhắc cho ông, “*Quả thật, nỗi sầu khổ làm người điên phải chết và giận hờn làm kẻ dại phải tiêu vong*” và “*Chính anh đã tự dày vò trong khi giận dữ, chẳng lẽ vì anh mà cả trái đất lại bị bỏ hoang và núi đá chuyển mình dời chỗ?*” (G 5, 2; 18, 4).

Thành công của một hội nghị hoà bình thường tùy thuộc vào việc chọn đúng thời điểm và đúng nơi để gặp gỡ. Đừng gặp mặt khi một trong hai bên cảm thấy mệt mỏi, gấp rút hay biết trước sẽ bị gián đoạn. Thời điểm tốt nhất là khi cả hai phía thấy thuận tiện nhất.

Cảm thông với những cảm nghĩ của họ. Hãy lắng nghe nhiều hơn nói. Trước khi có ý định giải quyết bất cứ một bất đồng nào, đầu tiên, bạn phải lắng nghe những tâm tư của họ. Thánh Phaolô khuyên, “*Mỗi người đừng tìm lợi ích cho riêng mình, nhưng tìm lợi ích cho người khác*” (Pl 2, 4). Từ ngữ “tìm” trong tiếng Hy Lạp được gọi là *skopos*, gốc của các từ *telescope* (viễn vọng kính) và *microscope* (kính hiển vi). Nó có nghĩa là chú ý quan sát thật kỹ! Tập trung vào những tâm tình của người anh em chứ không phải những sự kiện. Hãy bắt đầu với lòng cảm thông chứ không phải là những giải pháp.

*Chúa muốn bạn luôn
là người đi trước.*

Trước hết, cứ để người anh em bộc lộ cảm xúc. Chúng ta chỉ việc lắng nghe và để họ thổ lộ tâm tình không chút e dè, tự vệ. Hãy gạt đầu tỏ ra hiểu vấn đề cả khi bạn không đồng ý.

Những cảm xúc không luôn luôn đúng hay hợp lý. Quả thế, giận hờn thường làm chúng ta phản ứng và suy nghĩ lệch lạc. Đavít thừa nhận, *“Khi lòng con ngậm hờn cay đắng và nổi đờn đau thấu tận ruột gan, con quả đã ngu si chẳng hiểu, trước mặt Ngài như thú vật nào hơn”* (Tv 73, 21-22). Chúng ta hành động như dã thú mỗi khi gây thương tổn.

Trái lại, Kinh Thánh nói, *“Hiểu biết làm con người chậm giận, bỏ qua lời xúc phạm khiến con người được tôn vinh”* (Cn 19, 11). Nhẫn nại đến từ khôn ngoan, khôn ngoan đến từ việc lắng nghe quan điểm của người khác. Thái độ lắng nghe bày tỏ, *“Tôi trân trọng ý kiến của bạn, tôi ưu tư cho tương quan của chúng ta, và đối với tôi, bạn thật quan trọng”*. Câu nói quen thuộc này vẫn đúng: Người ta không quan tâm đến những gì chúng ta biết cho đến khi họ biết chúng ta đang quan tâm đến họ.

Để phục hồi tương quan, *“Mỗi người chúng ta hãy chiều theo sở thích kẻ khác, vì lợi ích của họ, và để xây dựng”* (Rm 15, 2). Kiên nhẫn đón nhận cơn giận của người khác là một hy sinh, đặc biệt khi nó vô căn cứ. Nhưng hãy nhớ rằng, Đức Giêsu đã làm điều đó cho bạn. Ngài chịu đựng sự giận dữ đầy ác tâm và vô căn cứ để cứu bạn: *“Thật vậy, Đức Kitô đã không chiều theo sở thích của mình; trái lại như có lời chép: Lời kẻ thoá mạ Ngài, này chính con hứng chịu”* (Rm 15, 3).

Nhìn nhận phần lỗi của mình trong xung đột. Nếu bạn hết lòng muốn tái lập một tương quan, hãy bắt đầu bằng việc nhìn nhận phần lỗi của mình. Đức Giêsu coi đó là cách để nhìn rõ hơn mọi việc: *“Hỡi kẻ đạo đức giả! Lấy cái xà ra khỏi mắt anh trước đã, rồi anh sẽ thấy rõ để lấy cái rác ra khỏi mắt người anh em”* (Mt 7, 5).

Vì tất cả chúng ta đều có những vết mờ, nên có thể bạn cần phải nhờ một người thứ ba lượng giá hành động của bạn trước khi gặp gỡ người mà bạn xung đột. Đồng thời, cũng cầu xin Chúa chỉ cho bạn thấy phần nào của vấn đề là do lỗi của bạn. Hãy hỏi, “Tôi có vấn đề? Có phải tôi không thực tế, tôi không nhạy cảm hay quá nhạy cảm? Kinh Thánh nói, *“Nếu chúng ta nói là chúng ta không có tội, chúng ta tự lừa dối mình, và sự thật không ở trong chúng ta”* (1Ga 1, 8).

Nhìn nhận lỗi lầm của mình là một dụng cụ hữu hiệu cho việc hoà giải. Thông thường, cách chúng ta giải quyết xung đột lại gây thương tổn hơn chính vấn đề ban đầu. Khi bạn bắt đầu khiếm tốn nhìn nhận sai lỗi của mình, cơn giận của người kia sẽ lắng xuống và điều này sẽ giải giới họ vì họ nghĩ rằng bạn sẽ tự vệ. Đừng bào chữa cũng đừng đổ lỗi cho người khác; cứ thẳng thắn lãnh trách nhiệm phần bạn đã gây nên trong xung đột. Hãy nhận lỗi của mình và xin lỗi.

Nhắm vấn đề, đừng nhắm con người. Bạn không thể chấn chỉnh vấn đề nếu cứ mất thời giờ chấn chỉnh lầm lỗi người khác. Phải chọn một trong hai. Kinh Thánh nói, *“Câu đáp dịu dàng khiến cơn giận tiêu tan, lời nói khiêu khích làm nổi cơn thịnh nộ”* (Cn 15, 1). Bạn sẽ không bao giờ trình bày được quan điểm của mình cách rõ ràng khi cáu kỉnh giận dữ, vậy hãy khéo chọn lựa ngôn từ. Một câu trả lời nhẹ nhàng luôn luôn hiệu quả hơn câu trả lời chua chát.

Khi giải quyết xung đột, *cách* bạn nói cũng quan trọng như *điều* bạn nói. Nếu giọng điệu bạn có vẻ công kích, người nghe sẽ đón nhận nó cách tự vệ. Thiên Chúa nói với chúng ta, *“Người có trí khôn ngoan được coi là sáng suốt, lời ngọt ngào làm cho sức thuyết phục gia tăng”* (Cn 16, 21). Gắt gỏng không bao giờ hiệu quả. Bạn sẽ không thuyết phục được ai khi gắt gỏng.

Vào thời Chiến Tranh Lạnh, cả hai phía đều đồng ý không bao giờ sử dụng một số vũ khí có sức huỷ diệt lớn. Ngày nay, vũ khí hoá học và sinh học bị cấm, các kho dự trữ vũ khí nguyên tử đang giảm dần và được tiêu huỷ. Vì lợi ích của hiệp thông, bạn cũng hãy tiêu huỷ những kho vũ khí nguyên tử của các mối quan hệ, bao gồm kết án, khinhể, so sánh, dấn nhãn, hạ cố, xúc phạm, đay nghiến và mỉa mai. Thánh Phaolô tóm tắt điều đó như thế này: “*Anh em đừng bao giờ thốt ra những lời độc địa, nhưng nếu cần, hãy nói những lời tốt đẹp, để xây dựng và làm ích cho người nghe*” (Ep 4, 29).

*Khi giải quyết xung đột,
cách bạn nói cũng quan trọng
như điều bạn nói.*

Hãy cộng tác chừng nào có thể. Thánh Phaolô nói, “*Hãy làm tất cả những gì anh em có thể làm được để sống hoà thuận với mọi người*” (Rm 12, 18). Sự hoà thuận luôn có giá của nó. Nhiều lúc chúng ta phải bỏ đi sự kiêu hãnh; thường là bằng việc bỏ đi thái độ chỉ biết có mình. Vì lợi ích của mối tình thân, bạn hãy hết sức khoan nhượng, hoà hợp với người khác và tỏ ra lưu ý đến nhu cầu của họ (Rm 12, 10; Pl 2, 3). Đức Giêsu nói đến tính cách này trong mối phúc thứ bảy, “*Phúc thay ai xây dựng hoà bình, vì họ sẽ được gọi là con Thiên Chúa*” (Mt 5, 9).

Hãy nhấn mạnh việc hoà giải, không nhấn mạnh cách giải quyết. Sẽ không thực tế khi trông mong mọi người đồng ý mọi chuyện. Hoà giải đặt nặng vào tình bằng hữu đang khi giải pháp chỉ tìm giải quyết vấn đề. Khi chúng ta nhắm sự hoà giải thì vấn đề không còn ý nghĩa và thường trở nên không còn quan trọng.

Chúng ta có thể tái lập tương quan cả khi không thể giải

quyết những khác biệt của nhau. Kitô hữu thường có những bất đồng hợp pháp, thẳng thắn với những ý kiến khác nhau, nhưng vẫn có thể bất đồng mà không bất bình. Cùng một viên kim cương, nhưng mỗi góc nhìn mỗi khác. Thiên Chúa trông mong sự hiệp nhất chứ không trông mong mọi người giống hệt nhau, và chúng ta có thể bước đi tay trong tay mà không mất lườm mắt về mọi vấn đề.

Điều này không có nghĩa là bạn không cần tìm một giải pháp cho vấn đề. Có thể bạn cần tiếp tục thảo luận, ngay cả tranh luận - nhưng hãy làm trong tinh thần ôn hoà. Hoà giải muốn nói rằng, bạn không còn cãi nhau nhưng vấn đề vẫn cần được thảo luận.

*Hoà giải đặt nặng vào tình
bằng hữu đang khi giải pháp
chỉ tìm giải quyết vấn đề.*

Như là kết quả sau khi đọc xong chương này, vậy thì ai là người mà bạn cần gặp? Với ai, bạn cần tái lập tương quan? Đừng trì hoãn một giây nào nữa. Bây giờ bạn hãy dừng lại và nói với Chúa về người đó. Hãy nhắc điện thoại lên và bắt đầu. Bước này xem ra đơn giản nhưng thật không dễ. Để tái lập một tương quan, cần nhiều nỗ lực. Đó là lý do tại sao thánh Phêrô thúc giục, “*Phải làm lành lánh dữ, tìm kiếm và theo đuổi bình an*” (1Pr 3, 11). Thế nhưng, chính khi bạn xây dựng hoà bình là bạn đang làm điều Thiên Chúa muốn. Đó là lý do Ngài gọi những kẻ kiến tạo hoà bình là con cái của Ngài (Mt 5, 9).

NGÀY HAI MƯƠI
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Các mối tương quan luôn đáng được tái lập.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Hãy làm tất cả những gì anh em có thể làm được, để sống hoà thuận với mọi người” (Rm 12, 18).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Ngay hôm nay, với ai, tôi cần tái lập mối tương quan đã đổ vỡ?

BẢO VỆ HỘI THÁNH CỦA BẠN

*“Anh em hãy thiết tha duy trì sự hiệp nhất
mà Thần Khí đem lại,
bằng cách ăn ở thuận hoà gắn bó với nhau”*
(Ep 4, 3).

*“Trên hết mọi đức tính,
anh em phải có lòng bác ái:
đó là mối dây liên kết tuyệt hảo”*
(Cl 3, 14).

Công việc của bạn là bảo vệ sự hiệp nhất Hội Thánh.

Hiệp nhất Hội Thánh quan trọng đến nỗi Tân Ước chú ý nhiều hơn cả thiên đàng hoả ngục. Ước muốn sâu xa của Thiên Chúa là chúng ta cảm nghiệm được sự *nên một* và hoà hợp với nhau.

Hiệp nhất là linh hồn của hiệp thông. Phá huỷ hiệp nhất là móc quả tim ra khỏi Thân Thể Đức Kitô. Hiệp nhất là bản chất, là cốt lõi cách thức Thiên Chúa dự định để chúng ta cảm nghiệm một đời sống chung trong Hội Thánh Ngài. Mô hình tuyệt vời của hiệp nhất để chúng ta noi theo là Thiên Chúa Ba Ngôi. Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần hiệp nhất trọn vẹn nên một. Chính Thiên Chúa là mẫu gương cao cả nhất của một tình yêu hy sinh, khiêm tốn coi trọng người khác, và hoà hợp trọn vẹn.

Như các bậc cha mẹ, Cha chúng ta trên trời cũng vui mừng

khi thấy con cái Ngài sống hoà thuận với nhau. Vào những giờ phút cuối đời trước khi bị bắt, Đức Giêsu tha thiết cầu nguyện cho sự hiệp nhất (Ga17, 20-23). Chính sự hiệp nhất của chúng ta là điều quan trọng nhất trong tâm trí Ngài vào những giờ phút hấp hối ấy. Điều đó cho thấy tầm quan trọng của vấn đề.

Với Thiên Chúa, trên mặt đất này không gì quý hơn Hội Thánh. Ngài trả giá cao nhất cho Hội Thánh ấy, và Ngài muốn bảo vệ Hội Thánh, cách riêng khỏi những phá huỷ gây nên bởi chia rẽ, xung đột và bất hoà. Nếu bạn là thành phần của gia đình Thiên Chúa, bạn có trách nhiệm bảo vệ hiệp nhất. Bạn được Đức Giêsu uỷ thác làm mọi sự có thể để gìn giữ hiệp nhất, bảo vệ hiệp thông và cổ vũ sự hoà hợp trong gia đình Hội Thánh và giữa những người tin. Kinh Thánh nói,

*Với Thiên Chúa, không gì
trên mặt đất này quý hơn
Hội Thánh Ngài.*

“Anh em hãy thiết tha duy trì sự hiệp nhất mà Thần Khí đem lại, bằng cách ăn ở thuận hoà gắn bó với nhau” (Ep 4, 3). Chúng ta sẽ làm gì với trọng trách này? Kinh Thánh cho chúng ta những lời khuyên thực tế.

Nhắm những điểm chung, không nhắm những khác biệt. Thánh Phaolô nói: *“Vậy chúng ta hãy theo đuổi những gì đem lại bình an và những gì xây dựng cho nhau”* (Rm 14, 19). Là những người tin, chúng ta cùng chia sẻ một Thiên Chúa, một Thân Thể, một mục đích, một Cha, một Thánh Thần, một hy vọng, một đức tin, một Phép Rửa và một tình yêu (Rm10, 12; 12, 4-5; 1Cr 1, 10; 8, 6; 12, 13; Ep 4, 4; 5, 5; Pl 2, 2). Chúng ta cùng chia sẻ một ơn cứu độ, một đời sống và một tương lai - đó là những yếu tố quan trọng hơn nhiều so với bất cứ khác biệt nào mà chúng ta có thể kể ra. Phải quy chiếu vào những điều đó, đừng tập trung vào những khác biệt cá nhân.

Hãy nhớ rằng, chính Thiên Chúa đã chọn cho chúng ta những cá tính, bối cảnh, chủng tộc và những sở thích khác nhau, nên phải quý trọng và vui hưởng những khác biệt ấy chứ không chỉ cam chịu chúng. Thiên Chúa muốn hiệp nhất, Ngài không muốn đồng dạng. Nhưng vì lợi ích của hiệp nhất, đừng bao giờ để những khác biệt ấy chia rẽ chúng ta. Phải chú tâm vào những gì quan trọng nhất - học yêu thương nhau như Đức Kitô đã yêu thương, và hoàn thành năm mục đích Thiên Chúa dành cho mỗi người và Hội Thánh Ngài.

Xung đột thường là dấu cho thấy sự tập trung đã rơi vào những gì kém quan trọng, những chuyện mà Kinh Thánh gọi là *“những chuyện có thể gây cãi cọ”* (2Tm 2, 23; Rm 4, 1). Khi chúng ta tập trung vào cá tính, sở thích, những lối giải thích, những phong cách sống, hoặc những phương pháp riêng, chia rẽ luôn luôn xảy ra. Nhưng nếu tập trung vào việc yêu thương nhau và thực thi những mục đích của Thiên Chúa, sự hoà hợp sẽ đến. Thánh Phaolô tha thiết với điều này: *“Thưa anh em, nhân Danh Đức Giêsu Kitô Chúa chúng ta, tôi khuyên anh em hãy nhất trí với nhau trong lời ăn tiếng nói, và đừng để có sự chia rẽ giữa anh em, nhưng hãy sống hoà thuận, một lòng một ý với nhau”* (1Cr 1, 10).

Phải thực tế với những ước mong của bạn. Một khi bạn khám phá tương quan *thật* là gì như Chúa muốn, bạn rất dễ nản chí do khoảng cách giữa *lý tưởng* và *thực tế* trong Hội Thánh của bạn. Vậy mà bạn phải yêu mến Hội Thánh cách tha thiết, bất chấp những bất toàn của Hội Thánh. Ngưỡng vọng lý tưởng đang khi phê phán thực tế, quả là thiếu trưởng thành. Đàng khác, bằng lòng với thực tế mà không cố gắng đạt tới lý tưởng lại là tự mãn. Trưởng thành là sống với thực tế khó khăn.

Các tín hữu khác sẽ làm bạn thất vọng và nhụt chí, nhưng không vì thế mà bạn không tương giao với họ. Họ là gia đình

của bạn, cả khi họ không sống như thế, bạn cũng không thể bỏ rơi họ. Thay vào đó, Thiên Chúa nói với chúng ta, “*Anh em hãy ăn ở thật khiêm tốn, hiền từ và nhân nại; hãy lấy tình bác ái mà chịu đựng lẫn nhau*” (Ep 4, 2).

Người ta thất vọng với Hội Thánh vì nhiều lý do dễ hiểu. Bảng liệt kê hẳn phải khá dài: xung đột, tổn thương, giả hình, tặc trách, nhỏ nhặt, nệ luật, và những tội khác. Thay vì sốc và kinh ngạc, chúng ta hãy nhớ, Hội Thánh được hình thành từ những tội nhân thực thụ, kể cả chúng ta. Vì là những tội nhân, chúng ta gây tổn thương cho nhau khi hữu ý, khi vô tình. Nhưng thay vì rời bỏ Hội Thánh, chúng ta cần ở lại và tìm giải pháp cho vấn đề chừng nào có thể. Hoà giải, chứ không chạy trốn, là con đường dẫn đến một nhân cách mạnh mẽ và một tương quan sâu đậm hơn.

*Bạn phải thiết tha yêu mến
Hội Thánh, bất chấp những
bất toàn của Hội Thánh.*

Ly dị Hội Thánh, ngay lần đầu gặp thất vọng và vỡ mộng là dấu hiệu chưa trưởng thành. Thiên Chúa có nhiều điều muốn dạy cho bạn và cả những người khác nữa. Bên cạnh đó, không có cộng đoàn nào là hoàn hảo để bạn ẩn thân. Mỗi cộng đoàn có những yếu đuối và vấn đề của nó. Rồi bạn sẽ sớm thất vọng một lần nữa.

Groucho Marx nổi tiếng vì nói rằng, ông không muốn thuộc về bất cứ hội đoàn nào để ông gia nhập cách dễ dàng. Nếu một Hội Thánh phải hoàn hảo mới thoả mãn bạn, thì chính sự hoàn hảo đó sẽ loại trừ bạn, bởi vì bạn cũng không hoàn hảo!

Dietrich Bonhoeffer, mục sư người Đức chịu tử đạo do chống lại Đức quốc xã, đã viết một cuốn sách về tương quan *Đời Sống Chung*. Trong đó ông nói rằng, không còn ảo tưởng về Hội Thánh

NGÀY HAI MƯƠI MỐT

**BẢO VỆ
HỘI THÁNH
CỦA BẠN**

địa phương của chúng ta là một điều tốt, bởi nó đánh đổ những mong chờ lệch lạc về sự hoàn hảo nơi chúng ta. Càng sớm loại bỏ những ngưỡng vọng hảo huyền về Hội Thánh, chúng ta càng sớm bỏ thói giả hình và nhìn nhận rằng, *tất cả* chúng ta đều bất toàn và cần đến ân sủng. Đây là bước khởi đầu của một cộng đồng đích thực.

Mỗi cộng đồng có thể treo lên một tấm bảng “Người hoàn hảo không cần gia nhập. Đây là nơi chỉ dành cho những ai nhận mình là tội nhân, cần ân sủng và muốn lớn lên”.

Bonhoffer nói, “Ai yêu mơ ước của mình cho cộng đồng nhiều hơn chính cộng đồng mình đang sống, sẽ là người phá hoại cộng đồng Kitô hữu của mình... Nếu chúng ta không biết tạ ơn mỗi ngày về các mối liên hệ trong gia đình Đức Kitô, trong đó chúng ta được đặt vào, cả khi chẳng có một kinh nghiệm lớn lao nào, chẳng có sự phong phú nào được khám phá, nhưng chỉ toàn yếu đuối, yếu đức tin và khó khăn; rồi nếu ngược lại, chúng ta cứ tiếp tục than phiền là mọi cái đều nhỏ bé và tầm thường - thì chính chúng ta lại cản trở Thiên Chúa, không để Ngài làm cho mối tương quan hiệp thông của chúng ta lớn lên”.¹³

Hãy khích lệ hơn là phê bình. Thật luôn dễ dàng khi đứng ngoài cuộc và phê bình những người đang phục vụ hơn là dấn thân và đóng góp. Thiên Chúa cảnh báo chúng ta nhiều lần là đừng phê phán, so sánh hoặc xét đoán người khác (Rm 14, 13; Gc 4, 11; Ep 4, 29; Mt 5, 9; Gc 5, 9). Khi phê phán những gì một người anh em cùng tin khác đang làm trong đức tin và niềm xác tín chân thành, bạn đang xen vào công việc của Thiên

¹³ Dietrich Bonhoffer, *Life Together* (Newyork: HarperCollins, 1954).

Chúa. “*Bạn là ai mà xét đoán người nhà của kẻ khác? Nó đúng hay nó sai, đó là việc của chủ nó. Nhưng nó sẽ đúng, vì Chúa có khả năng làm cho nó đúng*” (Rm 14, 4).

Thánh Phaolô thêm rằng, chúng ta không được xét xử hoặc xem thường các tín hữu khác vì những xác tín của họ không giống với chúng ta, “*Thế mà bạn, sao bạn lại xét đoán người anh em? Và bạn nữa, sao bạn khinh để người anh em? Quả thế, tất cả chúng ta sẽ phải ra trước tòa Thiên Chúa*” (Rm 1, 10).

Hễ khi nào tôi xét đoán một tín hữu khác, bốn điều sẽ xảy đến ngay lúc ấy: Tôi mất tương quan với Thiên Chúa, tôi tỏ ra kiêu ngạo và bất an, tôi tự đặt mình để bị Thiên Chúa xét xử và tôi làm nguy hại đến hiệp thông của Hội Thánh. Phê phán đoán xét là một thói xấu đắt giá.

Kinh Thánh gọi Satan là “*Kẻ tố cáo anh em*” (Kh 12, 10). Công việc của Ma Quỷ là đổ lỗi, phàn nàn và phê bình những thành viên gia đình Thiên Chúa. Bất cứ khi nào làm như thế, chúng ta bị lừa làm công việc của Satan, cho Satan. Hãy nhớ, dù bạn bất đồng với các Kitô hữu khác đến đâu, họ chẳng bao giờ là kẻ thù thật sự cả. Thời giờ bạn bỏ ra để so sánh hoặc phê bình các tín hữu khác, lẽ ra, nên dành để xây dựng hiệp nhất tương quan. Kinh Thánh nói, “*Vậy chúng ta hãy theo đuổi những gì đem lại bình an và những gì xây dựng cho nhau*” (Rm 14, 19).

Từ chối nghe những lời nói hành. Nói hành là loan truyền thông tin khi bạn không can dự vào vấn đề cũng không can dự vào việc giải quyết nó. Bạn biết nói hành nói xấu là sai, nhưng nguyên việc *nghe* nó, bạn cũng không nên nếu bạn muốn bảo vệ Hội Thánh của bạn. Nghe lời nói hành nói xấu cũng như nhận đồ ăn cắp, và việc đó khiến bạn trở nên tội phạm.

Khi có ai bắt đầu nói hành với bạn, hãy can đảm nói,

“Làm ơn dừng lại. Tôi không cần biết điều này. Anh đã trực tiếp nói với người ấy chưa?”. Người nói hành với bạn cũng sẽ nói hành về bạn. Họ không đáng tin. Nếu bạn nghe nói hành, Thiên Chúa sẽ nói bạn là người gây xáo trộn (Cn 17, 4; 16, 28; 26, 20; 25, 9; 20, 19). *“Phường gian ác để tâm nghe những lời bất chính, quân lừa đảo lắng tai nghe những chuyện hại người”* (Cn 17, 4). *“Họ là những kẻ gây chia rẽ, sống theo tính tự nhiên, không có Thần Khí”* (Gđ 1, 19).

Đáng buồn là trong đàn chiên của Thiên Chúa, những vết thương lớn nhất thường đến từ chiên khác, không phải từ bầy sói. Thánh Phaolô khuyến cáo “những Kitô hữu ăn thịt” là những người “*cắn xé nhau*” và phá hoại hiệp thông (Gl 5, 15). Kinh Thánh nói, với những hạng gây rối ấy thì nên tránh xa. *“Đứa ngỗng lê đôi mách tiết lộ điều bí mật, vậy đừng giao du với kẻ lảm lời”* (Cn 20, 19). Cách nhanh nhất để chấm dứt xung đột cộng đoàn hay một nhóm nhỏ là trực diện một cách yêu thương với những người đang nói xấu và yêu cầu họ chấm dứt việc đó. Salomon chỉ rõ điều ấy, *“Cúi tàn thì lửa tắt, hết kẻ mách lẻo thì cũng bớt đôi co”* (Cn 26, 20).

Thực hành cách giải quyết xung đột của Chúa.

Ngoài những nguyên tắc nêu lên ở chương vừa rồi, Đức Giêsu đã cho Giáo Hội một tiến trình đơn giản gồm ba bước: *“Nếu người anh em của anh trót phạm tội, thì anh hãy đi sửa lỗi nó, một mình anh với nó mà thôi. Nếu nó chịu nghe anh, thì anh đã chinh phục được người anh em. Còn nếu nó không chịu nghe, thì hãy đem theo một hay hai người nữa, để mọi công việc được giải quyết, căn cứ vào lời hai hoặc ba chứng nhân. Nếu nó không nghe họ, thì hãy đi thưa Hội Thánh”* (Mt 18, 15-17a).

Khi xung đột, bạn rất dễ bị cám dỗ phàn nàn với người

thứ ba hơn là can đảm nói sự thật trong yêu thương với người mà mình đang khó chịu. Điều này làm cho vấn đề trở nên xấu hơn; thay vào đó, bạn nên đi gặp trực tiếp người ấy.

Gặp gỡ trực tiếp riêng tư luôn là bước đầu, và bạn nên làm sớm chừng nào có thể. Nếu không thể giải quyết sự việc giữa hai người, bước thứ hai là nhờ một hoặc hai nhân chứng để giúp xác quyết vấn đề và hoà giải mối tương quan. Bạn nên làm gì khi người ấy vẫn cố chấp? Đức Giêsu nói là đem người đó đến cộng đoàn. Nếu người đó cũng từ chối lắng nghe, bạn nên đối xử với họ như một người không tin (Mt 18, 17; 1Cr 5, 5).

Hãy nâng đỡ chủ chăn và người lãnh đạo của bạn. Không có những lãnh đạo hoàn hảo, nhưng Thiên Chúa lại ban cho họ trách nhiệm và quyền bính để duy trì hiệp nhất Hội Thánh. Khi có xung đột giữa các cá nhân vốn là chuyện ngoài ý muốn, các mục tử thường phải gánh lấy một nhiệm vụ chẳng mấy thích thú là làm trung gian giữa các phần tử bị tổn thương, xung đột, hoặc thiếu trưởng thành. Họ cũng được giao phó nhiệm vụ không dễ hoàn thành là cố làm cho mọi người vui. Chính Đức Giêsu cũng không làm được điều này!

Kinh Thánh nói rất rõ về việc chúng ta phải tương quan thế nào với

những người phục vụ chúng ta: “Anh em hãy vâng lời những người lãnh đạo anh em và hãy phục tùng họ, vì họ chăm sóc linh hồn anh em như những người sẽ phải trả lẽ với Thiên Chúa. Như thế, họ sẽ vui vẻ thi hành phận sự của mình mà không than thở, bởi vì điều đó chẳng ích gì cho anh em” (Dt 13, 17).

*Chúng ta bảo vệ hiệp thông
khi chúng ta kính trọng
những người lãnh đạo phục
vụ chúng ta.*

Ngày kia, các chủ chăn sẽ đứng trước mặt Thiên Chúa, trả lễ về việc họ đã chăm sóc bạn thế nào, “*Họ chăm sóc linh hồn anh em như những người sẽ phải trả lễ với Thiên Chúa*” (Dt 13, 17). Nhưng bạn cũng có trách nhiệm. Bạn cũng sẽ trả lễ với Thiên Chúa là bạn đã nghe theo chủ chăn của bạn thế nào.

Kinh Thánh cung cấp cho các chủ chăn những chỉ dẫn rất chi tiết về cách ứng xử với những người gây chia rẽ mối hiệp thông. Họ phải tránh tranh cãi, dạy dỗ cách nhã nhặn phía chống đối trong khi vẫn cầu nguyện cho họ thay đổi, khuyên răn những người thích tranh luận, khẩn thiết cho sự hoà hợp và hiệp nhất, khiển trách những người không tôn trọng quyền lãnh đạo và đưa những người chia rẽ ra khỏi cộng đoàn nếu họ làm ngơ trước hai khuyến dụ trên (2Tm 2, 14.23-26; Pl 4, 2; Tt 2, 15- 3, 2.10-11).

Chúng ta bảo vệ hiệp thông khi chúng ta kính trọng những người lãnh đạo phục vụ chúng ta. Chủ chăn và các trưởng lão cần lời cầu nguyện, sự khích lệ, tôn trọng và lòng yêu mến của chúng ta.

Chúng ta được mời gọi, “*Thưa anh em, chúng tôi xin anh em hãy quý trọng những ai đang vất vả vì anh em, để lãnh đạo anh em nhân danh Chúa và khuyên bảo anh em. Hãy lấy tình bác ái mà hết lòng tôn kính những người ấy, vì công việc họ làm*” (1Tx 5, 12-13a).

Tôi thách thức bạn chấp nhận trách nhiệm bảo vệ và cố vũ hiệp nhất Hội Thánh của bạn. Hãy dồn hết nỗ lực của bạn vào đó, đẹp lòng Chúa biết bao! Điều đó không phải luôn luôn dễ dàng. Một đôi khi bạn sẽ phải làm điều tốt nhất cho Thân

Thế, chứ không cho chính mình để chứng tỏ bạn coi người khác trọng hơn mình. Đó là lý do Thiên Chúa đặt chúng ta trong gia đình Hội Thánh - để học quên mình. Trong cộng đoàn, chúng ta học nói “chúng ta” thay vì “tôi”, và “của chúng ta” thay vì “của tôi”. Chúa nói, “*Đừng ai tìm ích lợi cho riêng mình, nhưng hãy tìm ích lợi cho người khác*” (1Cr 10, 24).

Thiên Chúa chúc lành cho cộng đoàn nào hiệp nhất. Ở Hội Thánh Saddleback, mỗi người đều ký một kết ước gồm một lời hứa bảo vệ sự hiệp nhất của cộng đoàn. Kết quả là Hội Thánh này không bao giờ có xung đột gây rạn nứt mối hiệp thông. Điều này thật quan trọng, bởi vì đó là một cộng đoàn yêu thương hiệp nhất, nên nhiều người *muốn* là một thành phần của Hội Thánh này! Trong bảy năm qua, Hội Thánh đã rửa tội được 9.100 tân tòng. Khi Thiên Chúa muốn giao một đàn trẻ sơ sinh mới tin, Ngài tìm một nơi sinh nở ấm áp nhất mà Ngài có thể tìm thấy.

Bản thân bạn đang làm gì để gia đình Hội Thánh nên ấm áp và yêu thương? Nhiều người trong cộng đồng của bạn đang tìm kiếm yêu thương và một nơi nương tựa. Sự thật là *mỗi người* cần được yêu thương và muốn được yêu thương, và khi người ta tìm được một cộng đoàn, nơi đó ai ai cũng yêu thương và lo lắng cho người khác, bạn sẽ phải đóng cửa để họ khởi ùa vào.

NGÀY HAI MƯƠI MỐT
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tôi có trách nhiệm bảo vệ sự hiệp nhất của Hội Thánh.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Vậy chúng ta hãy theo đuổi những gì đem lại bình an và những gì xây dựng cho nhau*” (Rm 14, 19).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Bản thân tôi phải làm gì để bảo vệ sự hiệp nhất của gia đình Hội Thánh tôi ngay hôm nay?